
גליון מס. 72 • י"ז ניסן תשמ"ז • 16.4.1987
PRIMA BUSINESS CLASS
מחלקת העסקים החדשה של אליטליה
Alitalia

סיפור מקומי

ספורט הד הקריות

מה זה ירוק בחוץ שחור בפנים ומסריח כמו כלב מת

כל מי שמעיין בדפי הספורט שבמקומוני חיפה והקריות, ניצב בפני קושיה מעניינת: כיצד ייתכן שקבוצת פאר כמכבי חיפה – שתי אליפויות, סגנות וגמר גביע – זוכה לקיתונות רותחין־שופכין כאלה שהודפסו בגנותה שחור על גבי עיתון ■ העיתון „חדשות", שנחשב למוביל בעיתונות האגרסיבית, נראה כביטאון איגוד העובדים הסוציאליים, לעומת הנעשה שם בצפון הרחוק ■ לשם המחשה, הנה כיתוב־כותרת שראה אור ב„הד הקריות": „חידה: מה זה ירוק בחוץ, שחור בפנים ומסריח כמו כלב מת. תשובה: מכבי חיפה" ■ משה גורלי היה בחיפה, שמע וראה את הנשמות הפועלות

אני לא רוצה להרגיז את אוהדי מכבי חיפה, אך "פאקט", זה המצב. כרגע אין למכבי חיפה מה לזכור. רק כותרות. לפני שנה שנתיים היא היתה אימפריה. היום היא טרגדיה. תראו לי אוהד אחד שממשיך לצעוק ביציע "רמבו", "בונייק" או "מראדונה". עכשיו בקושי שומעים את האוהדים ואם כבר שומעים, אז רק קללות. לפני חודש צעקו מעריצים את הדקות כדי שיחזור להרכב... "תתלה את הבעליים, זקן". היום ואם שמה שממן שכח, אפילו בריילובסקי... ושלא תחשבו שיש לי משהו נגד בריילובסקי. אני דווקא מסמפט את היהודי הזה. רק שלא תשכחו שבין סמפטיה ובין כדורגל יש הבדל גדול. הנקודה היא שבחצי מיליון הדולר שעולה בריילובסקי, הייתי מוצא בארץ 10 שחקנים במחיר הזה, מבלי לנסוע לארגנטינה, ותודו בעצמכם שזה המצב. עכשיו קחו את הסטופר, חכו שבועיים עד שממן יחזור להרכב. אולי יגיעו ימים טובים יותר.

משה גורלי

ההסבר הראשון לקצר התקשורתי בין הקבוצה לעיתונות (המקומית ונציגי הארצית בחיפה), מקורו בחוסר יכולתם של יו"ר ההנהלה צבי וייצנר ובעיקר המאמן שלמה שרף ליצור מערכת יחסים נאותה עם עיתונאי חיפה. לתהום הפעורה בין השניים נופלים פעם אלה ופעם אלה. כאשר ערך וייצנר מסיבת בר־מצווה מפוארת לבנו, לא הוזמן ולו עיתונאי חיפני אחד. המקומיים נעלבו עד עמקי נשמתם, אך התגובה באה דווקא מכיוונה של ציפי רום, רכילאית חיפנית, שהעדרה מהאירוע הנוצץ מהווה לכשעצמו סנסאציה מקומית.

הגברת, שקשריה לספורט הם משפחתיים יותר ממקצועיים (בעל לשעבר – דני, כדורגלן עבר; בן – ברק, עיתונאי), פרסמה ב„כל־בו": „את המו"מ עם הנהלת מכבי חיפה צריך לנהל עם מינה וייצנר. היא לובשת את המכנסיים בבית ומחליטה בשביל היו"ר איך, מה ומתי לעשות..." הגברת רומזת בכך שהגברת וייצנר עומדת מאחורי החלטת בעלה להימנע מעיתונאים בשמחה המשפחתית. מבחינתו בצדק, הרבה שמחה אין לו מהם. וייצנר עצמו מודה כי בתחילת בניית האימפריה החיפנית דווקא ידע ◄

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דנן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

לסיגל גונן, האתלטית מס. 1 שלנו, יש שאיפות אולימפיות. אבל היא גם אמא במישרה מלאה. (צילם: עדי אבישי)

מה בגליון

לנצל את העיתונות למטרותיו. מתי ועל שום מה החלו הקלקולים? גורמים המקורבים למכבי חיפה מצביעים על תשובה בת שתי מלים: אמנון צירון.

חוטים עבים בכיוון צירון

צירון, 55, בעל טור ב„קול חיפה" ב־3 שנים האחרונות. בעבר היה חבר הנהלת מכבי חיפה, ואחר־כך יו"ר הנהלת הפועל חיפה. מקטרגיו סבורים שעוינותו למכבי מקורה בהיותו איש הפועל, ויותר מכך – היותו חבר קרוב של דוד שוייצר. על הרקע הזה יש לו כביכול אינטרס לגמד את שרף במאבקו עם שוייצר על תואר המאמן מספר אחד בארץ. שרף דוחה את הטענה: „שוייצר מאמן ותיק יותר ואין להשוות בכלל בין ההישגים של השניים. לשרף יש עוד הרבה עבודה כדי להגיע לדוביד".

גם את פרשת ארמלי רואים בחיפה כניסיון סיוע של צירון לידידו שוייצר. הפעם סיוע עיתונאי־מקצועי בהעברת ארמלי משרף לשוייצר. צירון פירסם את נוסח ההסכם בו הובטח לארמלי שחרור אחרי 3 שנים. זהו הסכם המנוגד לתקנון שחקני החוזה, ולפיכך היה רק העתק אחד ממנו – בידי עו"ד סלמן פרג'. מכאן שלא קשה לנחש כיצד הגיע המסמך לצירון, שכנראה חפף את האינטרס של פרג': שניהם רצו את ארמלי בת"א.

כזכור, הופעלו לחצים כבדים בפרשה זו, אולם לא מן הנמנע שאחת הסיבות המרכזיות שהניעו את מכבי, בסופו של דבר, „להכנס לפרינציפ" ולסרב לשחרר את ארמלי, היתה מעורבותו־השתדלותו של העיתונאי צירון, אשר גם נכח בפגישה המכרעת שהותירה את זאהי בחיפה. לזכותו של צירון ייאמר שגם מקטרגיו סבורים שהוא מבין בכדורגל. צירון מאשר קביעה זו, ואת כתיבתו אין הוא רואה כמתנכלת למכבי: „אני כותב ביקורת, ואנשים לא אוהבים לשמוע ביקורת. אני כותב לפי מיטב הבנתי והכרתי, וגם אלה שלא אוהבים אותי, מודים שלא תפסו אותי טועה. אני מתנכל למכבי? זו טענה מגוחכת לגמרי".

סדרנים עטים על גרוס

שתי אצבעות מצידון מצוי רעו הטוב ירון גרוס, 31, מסיים תואר שני בספרות אנגלית באוניברסיטת חיפה. גרוס שימש בעבר ככתב „קול־חיפה" וככתב „ידיעות־אחרונות" בעיר. במו עיני ראיתי את גרוס מותקף (פיזית) ע"י סדרן אימתני, איש מכבי חיפה, בסיום משחקה הביתי נגד בית"ר ת"א. הרקע לתקיפה: גרוס תיחקר את שופט המשחק, עובדיה צבי, מדוע פסל שער לבית"ר במצב 2–1 לחיפה. לא אופייני ללוקאל־פטריוטיזם המצופה בד"כ מכתבים מקומיים.

בענייני הרמת ידיים, יש גם לשלמה שרף מה להציע. פעם סטר לאחר הכתבים, ובמקרים אחרים לא היה רחוק מכך. צירון: „הבעיה אינה עם מכבי חיפה אלא עם שרף. הוא מסוכסך עם 95 אחוז מהכתבים בחיפה. זו עובדה המדברת בעד עצמה. למה? תשאל אותו." שאלתי. שרף: „תעשה לי טובה, אל תשאל. אני לא רוצה לדבר על זה. אם ארצה להיות הגון, אומר דברים מכאיבים. כעת יש רגיעה ואני לא רוצה לפתוח פצעים".

לורימר – הצלה בפוטנציה

נחזור לגרוס. הוא שהה לפני 10 שנים בלידס, ושם חזה במעלליו של פיטר לורימר. לפני כשנתיים יצר קשר עם הבחור, שהיה אז מובטל כבן 40, וסידר לו ג'וב בהפועל חיפה. לורימר, בחור סימפטי וכובש לב, אך מאמן גדול לא היה. באימונים הפליא בבעיטות התותח שלו, השחקנים הביטו בפליאה, אך יכולתם לא השתפרה, ותחת שרביטו רשמה חיפה ירידה מבישה עם צרור נקוב בשערים, דווקא כששחקן המצטיין שלה היה אז גיורא אנטמן, השוער.

גרוס העיתונאי לא רואה שום בעיה אתית עם גרוס האמרגן, לאור העובדה שלא היה לו אינטרס כספי בעניין לורימר; אפילו הוצאות בקושי החזירו לו. אולם אינטרסים אחרים היו גם היו. ללורימר הובטח להמשיך בהפועל, אך בהשראתו של שרף הוחתם לבסוף ידידו ושותפו לעסקים יצחק שום.

גרוס: „את מה שלורימר שכח בכדורגל, שום ושרף לא ידעו אף פעם. תכניס את שניהם למיקסר, ולא תקבל מאמן אחד ראוי לשמו. לגופו של עניין, לורימר עצמו לא היה מעוניין להמשיך בהפועל, בגלל הניהול הכושל והסיפור על הגיור".

צבי וייצנר סבור שקיימת תחרות פנימית בין הכתבים החיפנים, מי ילכלך יותר על מכבי. וייצנר לא מבין: „למה להרוס את הקבוצה? הרי זה לטובתם שמכבי תהיה קבוצת פאר. אם תיקח תארים, אם תארח קבוצות כמנצ'סטר־יונייטד וקלן – רק הם ירוויחו, יהיה להם על מה לכתוב". נחמה פורתא מוצא וייצנר באיבוד הפרופורציות של העיתונאים: „הכתבים בחיפה איבדו את אמינותם בגלל האוברדואינג'. גם בת"א הפסיקו להאמין להם, אחרי

מקטרגיו של צידון טוענים שעויינותו למכבי נובעת מהיותו איש הפועל, והיותו חבר קרוב של דוד שוייצר. על הרקע הזה יש לו כביכול אינטרס לגמד את שלמה שרף, במאבקו עם שוייצר על תואר המאמן הבכיר בארץ.
גם את פרשת ארמלי רואים כנסיון של צידון להעביר את הכוכב להפועל ת"א, ובכך לעזור לידידו, מי שהיה מאמן הפועל עד שהודח, שוייצר.
עם כל זאת, גם מבקריו החריפים ביותר מודים: בכדורגל הוא מבין.

ההיסטוריון

יצחק הברמן, 36, מקומונר ותיק מקרית־מוצקין, ערך בעבר את מדורי הספורט של „קול־חיפה", „הד הקריות" ו„כל הקריות".

כיום הוא כותב ועורך את המקומונים של קרית־אתא וקרית־מוצקין. השיגעון של הברמן הוא עיתונות העוסקת במכבי חיפה. בארכיונו הוא מתעד בקפדנות כל מילה כתובה שנכתבה על מכבי מיום קום המדינה. ארכיונו ההולך ותופח עם השנים, מקנה לו מעמד מיוחד של בר־סמכא בכל הקשור בקבוצה. אם צריך להוציא חוברת, כמו שהוצאה לאחר האליפות השניה, פונים להברמן. אם שני שחקנים מתערבים על איזה ציון שקיבלו לפני ארבע שנים – פונים להברמן.

לפני כשנתיים הציעו להברמן גורמים המקורבים למכבי חיפה לרכוש את הארכיון שלו בעשרת־אלפים דולר. „מה הבעייה" – אני אומר לו, „את מצלם את כל החומר, באלף־אלפיים דולר, ובלי מאמץ הרווחת 8,000..." „לא, השיב הברמן, הם רצו את הארכיון בלעדית, ולכך לא הסכמתי".

הברמן מגדיר עצמו כהיסטוריון של הכדורגל החיפני. כל ידיעה שנוגעת למנשה מורחי ביפו, לפרסלני בפ"ת, לבן־שטרית בשמשון/ שעריים/ מכבי ת"א/ הפועל ת"א – מתוייקת, ביטוי וזכר לעיר הולדתם. העובדה שמחלקת הנוער של מכבי מגדלת כישרונות רבים, הנאלצים להתפרש על כל הארץ, מחייבת את הברמן למעקב קפדני ביותר. כשביקשתי ממנו קטעים לצלם, פנתה אלי אישתו, כמעט בתחינה: „תיקח ממנו, תיקח את הכל, ואל תחזיר".

שעשו אותנו יותר גרועים מג'לג'וליה".

קירבתם היתירה של הכתבים לשחקנים מאפשרת הדדיות בלתי בריאה ביחסים ביניהם. כתב יכול לקדם שחקן, ולקבל בתמורה הדלפות. שלמה שרף מקדיש חלק ניכר מזמנו לבילוש אחר מדליפים, ולזכותו נזקפות מספר הצלחות, הנובעות משיטות מקוריות שפיתח. כך, למשל, הוא פלט דיסאינפורמציה ליד רפי אוסמו. הפרט השגוי הופיע בעיתון, ורפי אוסמו שנחשד כבר כמדליף כרוני, נתפס והורחק מההרכב לתקופה ארוכה.

. ככלל, מודחי הרכב מכל סיבה שהיא מהווים חומר גלם משובח עבור העיתונאים המנצלים את מרירותם כדי לחלץ מהם „חומר טוב". וייצנר סיפר כי פעם ישב ליד חבורת עיתונאים שסיקרו משחק של הפועל חיפה. שום, למורת רוחם של הכתבים, החליף שחקן מסויים, ואז החליטו ביניהם פה־אחד „לדפוק" את המאמן, ע"י מתן ציון גבוה לשחקן המוחלף.

טכניקה זו ניתנת לפיתוח נוסף. ניגשים לשחקן המוחלף ואומרים לו: „שמע היית גדול, למה המאמן עושה לך את זה"? בד"כ מולידה התשובה כותרת עיתונאית נאה.

„חתן בלי קטן"

כל מקומון משתדל לסגל לעצמו קו מאפיין. ל„כל־בו", למשל, טכניקת הפרחת ברווזים ברמות סימן השאלה המפורסם. „רוני רוזנטל חוזר?" „ויקי פרץ להפועל?" ובכותרות קידוש לבנה כמובן. זו טכניקה לגיטימית, שהרי סימן השאלה פוטר את העיתון מהחובה לדייק. כך ניתן גם לכתוב „מראדונה לבית־שאן?" סימן השאלה ככר ישמש פוליסת ביטוח.

„הד־הקריות", לעומת זאת, סיגל לעצמו קו אלים, החורג אפילו מגבולות הטעם הרע. הקו הוא בהשראתו של יוסי דוואק, כנראה משיקולי תפוצה. הראייה: כותרת ה„מסריח כמו חתול מת" צוטטה ע"י אלכס אנסקי ברדיו, ודוואק הגדיל לעשות והודה לו על הפירגון. ב„הד־הקריות", הופיעה באחרונה כיתוב הכותרת הבא: „רציתם דרבי? הצחקתם אותי. הצחקתם אותי זה לא מילה. הצחקתם גם את הסבתא של ספו...תוציאו לכם מהראש את הדרבי בלאומית. הפועל חיפה לא מסוגלת להתעלות על עצמה. היא כמו חתן בלי קטן."

אולם בתחום של חזיות מקצועיות, נזקפת ל„הד־הקריות" הצלחה. לפני „משחק העונה" בעונה שעברה, בין מכבי חיפה להפועל ת"א, יצא העיתון בכותרת ענק: „שריר, אל תחרבן לנו את האליפות". שריר אישר את שער הנבדל של לנראו, וזכה מיד להד בקריות, בכותרת כמובן: „שריר חירבנת את האליפות". ■

טובי פולק

להצטיין – הרחק מההמון הסוער

שני משחקים בין־ארציים שיחקה נבחרת הכדורגל של ישראל בתוך שבועיים. את הראשון יזכרו חובבי הספורט הישראלי בעיקר בזכות הצגת הכדורגל הגדולה שנתנה הנבחרת האורחת, מערב־גרמניה, מול חבורה די אומללה של כוכבי ליגה ישראליים, שנקראו 'נבחרת ישראל'. בהרבה מזל זה נגמר רק ב־0–2.

בדיוק שבועיים לאחר מכן יצאה הנבחרת לרומניה, משחק חוץ מול הנבחרת המארחת. גם במשחק הזה לא עשו הישראלים הרבה יותר מבחינת התוצאה הסופית, נוצחו 2–3, אבל מי בכלל יכול להזכיר את שני המשחקים בנשימה אחת. אחרי המשחק אמרו שאפילו בנו של נשיא רומניה, שבא לבקר, התלהב מהתצוגה הישראלית. מי שהיה שם ודיווח – יצא מגידרו.

שניים עשו את המשחק הישראלי למה שהיה, שם ברומניה. שלום תקוה, שאולי שבר שיא עולמי כלשהו: נכנס בדקה ה־75, הבקיע בדקה ה־82, והוחלף שתי דקות מאוחר יותר, לאחר שנפצע. ישראל הוליכה כבר בפתיחה, בדקה ה־19, משער יפהפה של דניאל בריאלובסקי. שבועיים קודם לכן, מול הגרמנים, התמצתה תרומתו של בריאלובסקי בכדור אחד שהצליח להעביר בין רגליו של גרמני אורח, ובזה נדם, כמו כל שאר חבריו. ביום שאחרי המשחק עם הרומנים יצאו מדורי הספורט היומיים מגידרם כדי לתאר את שעשה הכוכב היהודי־ארגנטיני, העולה החדש של מכבי חיפה, על המגרש. ושוב הוכיחו כוכבי הליגה הישראלים שהם יכולים, מסוגלים, רק שבדרך־כלל פשוט לא רוצים.

אגב, בריאלובסקי אוהב לעשות את זה דווקא מול הרומנים. במשחק מול אותם הרומנים, כאן באיצטדיון רמת־גן, נכנס דניאל כמחליף, כ־15 דקות לפני הסיום. תרומתו הצנועה למשחק התבטאה בשני אירועים: מסירה אחת קלאסית לגול, שהובקע מרגלי נסים כהן, ומסירה שניה, לא פחות יפה, לפנדל שבוצע על ניר לוין. אוהב רומנים, דניאל.

– דניאל, בוקר טוב. אז עדיף שנבחרת ישראל תשחק דווקא בחוץ? שם אתם טובים יותר.

אני לא חושב שזה נכון. ההשוואה בין שני המשחקים, זה מול גרמניה ואחר־כך מול רומניה, מטעה. מול הגרמנים היינו חלשים מאוד, והיריב היה מצוין, גדול עלינו בהרבה. מול הרומנים שיחקנו כשווים, ואפילו שהפסדנו, כל מי שהיה במשחק אמר שהיינו טובים יותר.

– אולי הקהל הישראלי מכניס את השחקנים כאן ללחץ?

לא בדיוק. במשחק ההוא היינו חלשים, בלי קשר לקהל, או ליריב. לא היינו בכלל על המגרש. גם מזג האוויר הפריע לנו מאוד. גשם וקור כמו שהיו מול גרמניה, זה דבר נדיר מאוד אצלנו, אנחנו לא רגילים לזה, בעוד הגרמנים משחקים במזג־אויר כזה כמעט לאורך כל העונה. ברומניה, לעומת זאת, היה מזג־אויר מצוין, שעזר לנו מאוד. היה גם הרבה מאוד קהל, והאווירה היתה נהדרת. זה איפשר לנו לשחק מצוין.

– אז איזה מין נבחרת יש לנו; טובה, או שאין על מה לדבר...

אני חושב שיש לנו נבחרת טובה מאוד, משחקים בה השחקנים הטובים ביותר בארץ. יש מאמן חדש, לא מעט שחקנים חדשים, מנסים לבנות משהו מהיסוד. זה לוקח זמן. אם המטרה היא האולימפיאדה הקרובה, אז יש לנו זמן להתארגן, ונהיה יותר חכמים כשנדע מי יוכל לשחק בקדם־אולימפי. מהחומר שישנו אפשר לבנות קבוצה טובה מאוד.

– הסגנון שלך שונה מזה של הקשרים הוותיקים יותר בנבחרת, זה משתלב יחד?

יהיו שחקנים שיתרגלו למה שאני עושה, ואני אצטרך להתרגל לאופי של השחקנים שמשחקים איתי. זה לא בא ביום אחד, אבל ההבדלים בסגנונות לא יפריעו בעתיד.

– אותה בעייה אומרים שישנה גם במכבי חיפה. זו לא עונה גדולה שלה.

זו עונה רעה מאוד, בוודאי מאכזבת עבורי, שהרי אני באתי לקבוצה בדרג של אליפות, ועכשיו אנחנו מסתכלים על התחתית. זה מאוד לא נעים. אבל יש לנו שחקנים מצויינים, ואני מאמין שבעונה הבאה נהיה הרבה יותר טובים.

– אומרים שדחקת מהרכב מכבי חיפה את ברוך ממן; איך אתה מרגיש עם זה?

אני עצמי לא עשיתי דבר, ואין לי שום סיכסוך עם ברוך. בעניין החברויות, אני מיודד בעיקר עם חברי שבנבחרת, אבל מעולם לא רבתי עם ממן.

– ואתה חש שהשתלבת בחיפה, בארץ, בכדורגל הישראלי?

אני מרגיש מצוין. אישתי לומדת באולפן, הילדים לומדים לדבר עברית, מרגישים מצוין בין החברים החדשים. אני ממש מבסוט בארץ.

– אז נראה אותך גם בעתיד במולדת החדשה?

מבחינתי, אין שום בעייה. אני מרוצה, ורוצה להמשיך. מקווה גם שהעונה הבאה תהיה הרבה יותר טובה.

יודע להצטיין: דווקא מול רומנים – דניאל בריאלובסקי

העיוותים של הגמר סל הנוכחי ואיזו שיטה תסלק אותם

עופר אשרי*

מכבי ת"א טוענת זמן רב כי שיטת הגמר־סל נועדה למעשה לפגוע בה. מעשית, טענתה טרם הוכחה – אולם מה שקרה השנה, בסידרת הגמר־סל – כשהפסד נוסף של מכבי להפועל ת"א, עשוי היה להכתיר אלופה חדשה כשלחובתה 10 הפסדים ב־22 משחקי הליגה הסדירה, מול הפסד בודד לחובתה של מכבי ת"א – מצב זה מחייב את איגוד הכדורסל לבחון מחדש את שיטת הגמר־סל. גם העובדה שקבוצות כהפועל חולון והפועל גליל עליון, שסיימו את הליגה במקומות 2 ו־3 ונדחקו בסיום הגמר־סל למקומות 6 ו־7, מצביעה על עיוותים ספורטיביים, עם כל ההשלכות הנובעות מכך, כמו אי השתתפות בגביע קוראץ'.

משחקי הליגה באים לענות על השאלה מי טוב יותר, למי יש נשימה ארוכה ומי יציב יותר. הליגה נותנת אפשרות להתגבר על משברים ועל טעויות. הליגה היא מאמץ מתמשך, הקובע בסופו של תהליך את דירוג המצטיינים.

לא יתכן שבשלב הסופי, הפסד מקרי במשחק אחד יקבע את גורל הקבוצה. לא יתכן שפציעת שחקן מפתח, או כל בעיה אחרת שצצה בקבוצה בשבוע מסויים, תמנע מהקבוצה לסיים את הליגה במקום הראוי לה, לאחר עונה של עבודה קשה.

מהבחינה הספורטיבית הטהורה, אין שיטת הגמר־סל מפרגנת לקבוצות הטובות יותר, למרות יתרון הביתיות. תיאורטית, עלולה קבוצה כמכבי ת"א להפסיד את כתרה, כבר בשלב הראשון של משחקי הגמר־סל, נגד הקבוצה שדורגה שמינית – כפי שקרה השנה בשוודיה, בשקבוצתו של מיודענו איינון דאנקן, שאימן בארץ את הפועל ר"ג והפועל חולון, סיימה שמינית את העונה הרגילה ועתה היא מתחרה על תואר האליפות, בסידרת הגמר.

עופר אשד: גמר־סל של הטוב מ־5

אין וויכוח לגבי נחיצותם של משחקי הגמר־סל, אך יש להבין כי המטרה האחת והיחידה שלמענה נוצרו היא כספית ולא ספורטיבית. תקציבים של מאות אלפי דולרים לעונה, אינם יכולים להתאזן מההכנסות במשחקי הליגה הרגילים, למרות התמיכה הכספית מהמרכזים ומן המאמצים. עובדה היא, כי קהל הצופים בארץ פוקד את המגרשים הביתיים על־פי רמת הקבוצה האורחת. מכבי ת"א תמלא את אולם הפועל גבעת, אולם המארחת עצמה, הפועל גבת, תימשוך לא יותר מ־150 צופים למשחקה בת"א.

שיטת הגמר־סל מנפה את המוץ מהתבן ומשאירה לשלב הסופי את הקבוצות הטובות ביותר, מתוך תקווה שמאבקים בין קבוצות אלו, ימשכו יותר קהל ויגדילו את ההכנסות.

כדי לענות על הבעיה הספורטיבית והכספית כאחת, יש לשנות את שיטת הגמר־סל, בצורה כזו, שהנצחונות בליגה יהיו יותר משמעותיים וישתקפו בהשתתפות קבוצות הליגה הטובות ביותר בגביעי אירופה השונים. השיטה המוצעת היא כדלקמן:

- **בית עליון:** ארבע הקבוצות הראשונות בליגה הסדירה, יזכו בהשתתפות אוטומטית בגביעי אירופה השונים, ויתמודדו על תואר האליפות.
- **בית תחתון:** ארבע הקבוצות שדורגו במקומות 5–8, יתמודדו על המקומות הנוספים בגביע קוראץ'. (לפי תוצאות משחקי הגביע).

השיטה: ליגה בת שני סיבובים בכל בית, כשבסיום הליגה הפנימית מקומות 1,2 ו־3,4 בכל בית, מתחרים על הדירוג הסופי וקביעת האלוף בשיטת הטוב מ־5 משחקים – כשיתרון הביתיות הוא לטובת הקבוצה שדירוגה גבוה יותר בליגה.

שיטת הטוב מחמישה משחקים, לעומת הטוב משלושה, הנהוגה עכשיו, מבטיחה כי הפסד מקרי לא יהפוך לגזר־דין מוות לקבוצה המפסידה. מאידך, נצחון אחד של הקבוצה ה"נחותה" יבטיח לה שני משחקי בית ועמם הגדלת ההכנסות.

חשבון פשוט מוכיח כי הקבוצה שתזכה באליפות, עשויה לקיים לפחות חמישה משחקים ביתיים נגד הקבוצות המושכות קהל יותר מכל השאר – והקבוצה שתדורג במקום השני, לפחות ארבעה משחקים.

אם השינוי המוצע כאן לא יתקבל, תאבד הליגה את ערכה, הקבוצות ינסו לתפוס מקום טוב באמצע, ויחכו לשלב הגמר־סל, בנסיון להפתיע ולהשתלב בצמרת.

*** המחבר הוא מגדולי כדורסלני ישראל בכל הזמנים, קפטן הנבחרת והפועל חולון לשעבר.**

שני מאושרים בסיום העונה הקשה – דורון ג'מצ'י (מימין) ומאמנו צבי שרף, אחרי גמר הגביע בשבוע שעבר (צילם עדי אבישי)

בואו נישאר צמודים למכביה

במדור "זירה חופשית" [illegible] ב"שבוע ספורט" של [illegible] במאמר תחת הכותרת "האתגר – [illegible] הפועל", משתבח מזכ"ל הפועל [illegible] אופק במשחקי הפועל ומונה [illegible] של נימוקים לציון חשיבות [illegible] האלה למדינת ישראל. בעיקרם [illegible] הדברים אני יכול להסכים עמו.

בסייפא של מאמרו, מגיע [illegible] הפועל למסקנה כי בעצם אין [illegible] במשחקי הפועל וכי יש [illegible] באירוע ספורטיבי־אולימפי [illegible] בשיתוף כל אירגוני הספורט [illegible] תוך גריפת משחקי המכביה [illegible] הקלחת הזאת.

אין זו הפעם הראשונה [illegible] המשחקים האולימפיים [illegible] מועלה בידי מר אופק. [illegible] להתרשם כי מאחורי הרעיון [illegible] מסתתרת כוונת חיסול או ניסול [illegible] משחקי המכביה.

משחקים המכביה הם [illegible] ביותר מבין כל המשחקים שאותם [illegible] מר אופק במאמרו – ואולם [illegible] כי אופיים ומטרתם של משחקי [illegible] שונים בתכלית מאופי ועלות [illegible] הפועל או המשחקים האולימפיים [illegible] משחקים אזוריים אחרים.

מעל לכל, מהווים משחקי [illegible] מיפגש אדיר של ספורטאים [illegible] מרחבי תבל ומיפגן הזדהות של [illegible] היהודי בגולה עם מדינת ישראל.

המשחקים בישראל נערכים [illegible] סידרה ארוכה של פעילות [illegible] כמינה המתקיימת בכל הקהילות היהוריות ברחבי העולם, [illegible] מקרימות וכמשחקי מבחן ואין [illegible] היהודי הבא למכביה עניין [illegible] בישראל ספורטאים מורמנים [illegible] יהודים ושנתקבצו באקראי.

משחקים אולימפיים בישראל [illegible] שלא יהוו אתגר באותה רמת חשיבות כמו משחקי המכביה.

כמו שבקיא בנעשה בספורט [illegible] אני יכול להוסיף ולקבוע כי [illegible] המשחקים האולימפיים המסורתיים איבדו מכבר את איכותם וייחודם [illegible] מקום לא יעלה על הדעת כי [illegible] ישראל יכולה להתחרות בהם, [illegible] כלשהי.

אז בוא נרד מן העץ הגבוה [illegible] צמודים למשחקי המכביה.

תל־אביב — אריה [illegible], יו"ר הוועד המארגן של המכביה [illegible]

בלי ציונים, בבקשה

מדורי הספורט מפרסמים ציונים לשחקני הכדורגל. עם כל [illegible] קשה למצוא קריטריונים [illegible] ואחידים לציונים ממוספרים אלה. [illegible] הנושא אינו נראה לי רציני, [illegible] איננו לכבודה של העתונות.

תל־אביב — [illegible]

הכדור הוא הגול

אבי מלר

„אקשן" באיצטדיון „וומבלי" — בגמר גביע הליגה: צ'ארלי ניקולאס מארסנל (מימין) וחברו לקבוצה, נייל קווין נאבקים על הכדור עם רוני וילאן מליברפול. משקיף עליהם ממרחק דייוד רוקאסל מארסנל. הלונדונים ניצחו 2-1 (תצלום א.פ.)

גולגרפיה היא שאלה של גיאוגרפיה

ראיתם את גמר גביע הליגה באנגליה, לפני כשבועיים? — אם לא, ההפסד כולו שלכם. בזכות הטלוויזיה הירדנית (ושוב, תודה, חוסי) אפשר היה לשבת באחר הצהריים של יום א' שעבר, במשך 90 דקות בסלון ולקבל מנה גדושה של כדורגל אנגלי במיטבו.

ובעצם, העיתוי של המשחק ושל נצחון ארסנל על ליברפול 2-1, סייע למי שרצה בכך, לסגור מעגל של נתונים על הכדורגל העולמי ואיכויותיו. רוצה לומר שהגיע הזמן לשים קץ לויכוח הבלתי־גמור על הליגה המרתקת ביותר בעולם, הטובה ביותר בתבל, הכדורגל האיכותי ביקום ועוד כהנה וכהנה, ו־90 הדקות הללו ב„וומבלי" חידדו והביאו בכנפיהם את התשובה (שלי) לפולמוס רחב הידיים הזה.

בשבת שלפני הגמר הזה, ב־16.00, כמעט כמו מידי כל שבת, הקרינה הטלוויזיה הלבנונית קטעים נבחרים ממשחקי הליגה והגביע האנגלים. ב־19.00 היא כבר הקדישה כשעה, כמו מידי שבת, למעללי הליגה האיטלקית. ב„משחק השבת" של הטלוויזיה הישראלית, שעתיים לאחר־מכן, ראינו זו השבת השניה ברציפות כדורגל ארגנטיני על קצה המזלג, ואז, ביום א', בא הלפתן מ„וומבלי".

נכון, לאחר שנים ארוכות של שהות באנגליה, אני משוחד, אבל מקננת בי ההרגשה כי מתוך כל 10 אוהדי כדורגל שתשימו מול המסך הקטן, כאשר מקרינים בו את הכדורגל האנגלי שראינו ב־24 השעות הללו, תשעה יידבקו לכורסא בדבק נגרים ויפערו פיהם בקריאת התפעלות או התלהבות לפחות פעם בחצי שעה.

לעומת זאת, אני חש כי מתוך אותם עשרה, יקרה לפחות לשבעה מה שקורה לי כאשר על האקרן מופיע הכדורגל האיטלקי במלוא זוהרו וצבעוניותו. כלומר: הפה ייפער אפילו יותר פעמים, אבל לצורך פיהוק. מדי כמה דקות אפשר יהיה להתרומם מהכסא, להחליף כמה מילים עם הפארטנר, לקום ולעשות כוס קפה, ולחזור אל אלטובלי, וירדיס, סרנה וג'ורדנו, בלי להפסיד כלום. הכל שם כל־כך איטי ומתמרח עד שלפעמים חודר ספק לליבו של הצופה שמא מתעתע בו הבמאי ומקרין לו תכנית שלמה בסלו־מושן.

מסתבר שאפילו המפיקים של המיקבץ האיטלקי ערים למימד המרדים שבו, שכן כאשר מגיע השידור לתריסר הדקות האחרונות שלו, בו מוקרנים השערים (אם הין כאלו...) מכל שאר המשחקים, הם מצאו צורך חיוני לשבץ ברקע מוסיקה קצבית וסוערת, בנסיון להעניק קצת צבע וחיים לכדורגל המתפגר הנראה על המסך.

היוזמה חיובית, אך עקרה כמו הליגה. מצטער, אבל שום טיפול קוסמטי (גם לא היציעים הנפלאים והססגוניים המלאים לעייפה בשוחרי כדורגל איטלקים נלהבים), לא יעזור לליגה בה ממוצע השערים של הקבוצות הבכירות הוא פחות מ־2 למשחק, ואשר בה מלך השערים העונתי זוכה בתואר עם 12-14 שערים. (את זה יכולים גם אורי מלמיליאן ואלי יאני לעשות).

המשפט „הכל פתוח. המשחק הרי מתחיל ב־0-0", הוא כמובן קלישאי ותבוט, אך בפאראפרזה על איטליה אפשר לומר ששם „הכל סגור. המשחק הרי נגמר ב־0-0".

ומאיטליה — לארגנטינה. אין קיצוניות גדולה מזו. אפילו מה„קליפים" הקצרים שהוגשו לנו באחרונה מהליגה הארגנטינית, ניתן היה לראות שמדובר בכדורגל־כדורגל. מין שילוב מופלא של הקצב הדרום־אמריקני המטרף, השליטה המופלאה בכדור, והמהירות והחדות של הליגה האנגלית. הטמפו משגע, האירועים באים בזה אחר זה ואפילו כאשר הם מגיעים במסורה, אתה עוקב אחר כל מהלך כאילו הנה־הנה הוא טומן בחובו את האירוע המסעיר הבא.

באנגליה ניתן להגיע להתרגשות הזו גם בעימות בין ניוקאסל לצ'רלטון. בארגנטינה אפשר להידלק ולהיסחף גם בסתם מפגש אמצע טבלה בין ריבר־פלייט לאולד בויס. לכו חפשו ריגושים שכאלה בקרב בין אסקולי לאמפולי.

שעה קלה עם צבי שריר

השופט צבי שריר הוא אחד האנשים השנויים ביותר במחלוקת במקומותינו. אין לדעת אם יש לו יותר שונאים או אוהבים, אך ברי כשמש, כי הערצתם של אלו וטינתם של האחרים — שוות בעוצמתן ועוזן.

על המגרש מכירים הכל את המאניירות של שריר. אבל הקטע הזה נכתב בשל הזכות שנפלה בחלקי לפגוש לשעה קלה, בנסיעה משותפת, בצבי־שריר באזרחית וללא המשרוקית, ולגלות שהאיש הוא בן־שיחה מרתק, תוסס ומלא רעיונות וסיפורים פיקנטיים כרימון.

שריר חי ונושם כדורגל 25 שעות ביממה. כך הוא יכול לעבור מהתוודות מלאה וכנה על שער שהוא אישר במשחק ידידות באחרונה („אופסייד בטוח. ראיתי, אבל לא פסלתי, כי הקוון לא הניף דגל, והיה נכנס לדכאון אם הייתי חולק עליו. כיוון שזה היה מפגש רעים, החלטתי לתת לזה לעבור"), לדעתו על חוקי המשחק הזקוקים לניעור („שינוי תמיד טוב. אני בעד הכנת חוקי זריקות חוץ, ואולי גם בעיטות עונשין, חדשים. הכדורגל יכול להרוויח ענין וקהל מאיזה מהפכה קטנה"), וגם לקוריוז על מאמן ישראלי בליגות העליונות (מפאת כבודו לא נזכיר את שמו) אשר חלק על פסיקת בעיטת 11 של שריר, ורץ אליו כל עוד רוחו בו כשהוא מתחנן „בחייך, צביק'ה, זה פנדל וזה הוא בסה"כ נגע בכדור בקצות האצבעות..."

כדורגל בשיטת המקאאוט

בתחרות הקרובה על תואר „כדורגלן השנה" אין לו, ליעקב בוזגלו מבית"ר ירושלים, שום סיכוי לזכות ולו בנקודה אחת. לעומת זאת יש לו דווקא סיכויים מצויינים לזכות בתואר „ספורטאי השנה" בקטגורית האיגרוף. בעצם, כשתחשבו על זה תראו שהסנוקרת שהועפה מידו של „בוזי" לעבר סנטרו של עתונאי ירושלמי (רוני דיאון) בשבוע שעבר, היתה הפעולה הראשונה והיחידה העונה של בוזגלו שזכתה לדיווח והד במדורי הספורט. זה מה שנקרא פרסום בכח. ■

יל הכוונות

מה קרה לניר לוין? ■ מדוע הוא מתבזבז על המגרש? ■ מי שנחשב לפני שנה־שנתיים להפתעה הנעימה, לכשרון העולה של הכדורגל הישראלי, לכוכב זוהר – ירד פלאים, העונה

ארז קופמן

ב־4/1983 שיחקה הפועל פ"ת בארצית. בוצעה אז הפיכת־חצר ושבעה שחקני הרכש היו ה„קורבן". המאמן דאז, דרור בר־נור, המנהל המקצועי גיורא שפיגל וההנהלה, החליטו ללכת על שחקנים מתוצרת־בית ולבצע רכש בהתאם לצרכים. הצרכים הורו שהוא חייב להיות צעיר, כמה שפחות „מסואב" (מושג של מאמנים), אוהב להשקיע והחשוב מכל – זול.

עד היום, מופגנית גאוות הפועל להחלטות שקיבלה האגודה באותה שנה ובעיקר לביצוען. הגאווה מתבססת על שני שחקני הרכש שהובאו אז בהתאם לקוו שנקטה ההנהלה: אלון חזן, שחקן נבחרת הנוער, מושאל מהפועל אשדוד וניר לוין, שנרכש מהפועל מרמורק. מול נבחרת המשנה של גרמניה, לפני שבועיים, שיחק ניר, 25, בתור ההתקפה. בסגל הנבחרת הוא כבר היה בעידן מירמוביץ'.

תשובות שליליות

איש לא יסתיר את האהבה והקליטה הטובה לה זוכה ניר כפ"ת. במיוחד לאחר שנת רכישתו, בה העלה את קבוצתו למקום ה־6 בלאומית. מאזנו אז (1984/5) – 9 שערים – הרשים את הכדורגל הישראלי כולו. ראו בו את ההפתעה והכשרון העולה של העונה. שנה אחר־כך הגדיל לעשות כשהבקיע 13 פעמים. עכשיו ראו בו כבר כוכב זוהר. מכבי חיפה והפועל ת"א גיששו בפ"ת אך קיבלו תשובות שליליות על הסף.

את גודל ההפתעה שסיפק לקבוצתו ולליגה, ניתן ללמור מתקופת היותו במרמורק. הבקיע כצדורות, תאמרו. לא, בכלל לא. רק ארבע פעמים (מהמחזור ה־11 שבת ממלאכת החלוץ שלו). לפחות הצטיין?! – תתפלאו, גם פה היה די בינוני. על פי הציונים (ב„מעריב") לא זכה גם פעם אחת ב„7" בכל 28 המחזורים בהם שיחק במרמורק (באחרים נעדר, הרחקה). בר"כ לא קיבל אפילו „6".

היום הוא כבר 3 שנים במעמד של כוכב. מי שנחשב שחקן מצויין „שלא יכול להתבטא בארצית מסיבות מקצועיות ושבכל זאת כדאי לטפחו" – העביר את כל הכבוד אליו. אך לאחר שנתיים של הצטיינות שומעים היום יותר ויותר זמירות צורמות ביציעים לגבי יכולתו במגרש. העונה הבקיע 5 שערים, מהם אף לא אחד מול אוהדיו, בעיר. הקרדיט שנותנים לו בפ"ת עדיין קיים, לפחות לגבי שילובו בהרכב הפותח ומיעוט החלפותיו. בינתיים.

ההזדמנות מול גרמניה

ניר לוין מתקשה כיום להגיע למצבי הבקעה. מאבד את בטחונו העצמי די מהר ואיננו בטוח אם מקומו על המגרש הוא הטוב ביותר, ברגע נתון. כשמגיע למצבים ברחבה, כמו ההזדמנות הנדירה שנקרתה לרגליו מול גרמניה, מתקשה בפעולות טכניות שחלקן ידע בעבר. ההטעיה שלו, תוך כדי תנועה, מגושמת וצפויה. זה הסיכוי שנטל על עצמו מול גרמניה כשניסה, ללא צורך, לעקוף את השוער ונכשל כטירון. הכבדות והחשק (מוותר למגינים במיאוצים פשוטים) כבר לא מה שהיו בעבר המאור לא רחוק. נראה שגם שמן. זה לא אותו ניר לוין שהכרנו.

עד העונה הוביל את ההתקפה, הפתיע, סחף חבריו בפעולות מהירות ריית, בעיקר לאורך הקווים ובהיתוכים לא מכוונים, בלאי עוצמה, פגיעה. היום זה סיפור שונה. לא ויכוחים בתוך, וודאי שלא כריזמטי. רק בתקופה היפה של פ"ת, העונה, הצליח להיכתף עם השאר להצגת יכולתו הישנה. כשהקבוצה רצה בצורה מעוררת התפעלות וידעה כיצד לשחק בניחוח בהיין, הבקיע את שעריו.

בנצחון 4-0 על מכבי נתניה (מחזור 9) כבש שער אחד. מהזור את"כ, ביבנה, כבש צמד בנצחון הגדול 5-2. במחזור 12 התחלה המבונה הפתח־תקוואית להעצר. ניר כבש שער כבוד בהפסד 1-3 בשכונת־התקווה. שערו במחזור ה־17 מול בית"ר בנתניה (2-0) היה מול יריב שבור וקל.

מדוע נעצר

אחת מסיבות הנפילה היא הקישור. ברור שכאן מתחיל הכל באלון חזן. כשאלון הצטיין במחזורים הטובים של פ"ת, ניר הופעל נכון ונסחף בהתלהבות חבריו. כשסטאקטיקת ההרדמה והלחץ על קישור היריב, תוך הפעלה נכונה של החלוצים בידי הקישור המתלהב, הפכה ברורה וצפויה, הפסיק חזן לתת הצגות. הקבוצה עמדה ברוב המשחקים – ולוין נעצר.

כשהצטיין לא ראו אצלו הרבה דברים שהיום כבר רואים. את רונן הלל שיחררו ללוד בשל בעיות חברתיות שפגמו בסגנון העבודה של אברהם גרנט וגיורא שפיגל. היה ברור שלוין נופל ממנו בהרבה אלמנטים טכניים ויסודיים. אבל למרות שניר לא עוצר כדור נכון, לא נעזר כלל בגופו כדי לעצור מסירות, לא שולט בהטעיות ומתקשה במשחק רוחב – מה שהלל יודע טוב יותר – הומלט שישאר, בשל אופיו הנוח, רוח הנעורים ואהבתו להתאמן, ובעיקר בשל שנתיים של הצלחה מעל למשוער.

חבירו התעללו בו

כשאינו מופעל נכון הוא פשוט מתבזבז במגרש. לשלחו למיאוצים מול הגנות מצפות (מול הפועל ת"א, 0-0, סתם התעללו בו חבריו) ולצפות שיכבוש שער במבצע יחיד, פירושו לא להבין את הפוטנציאל שלו. כולם יודעים שמיקומו ברחבה והשקט הנפשי שלו באחד־על־אחד, חלשים. לכן הצליח רק כשהקבוצה נעה כולה ושברה את התקפות היריב תוך חתוך רב של שחקנים קדימה ושליחתו לתוך בקע בהגנה, שם היה צריך לכדור רק מעט ולבעוט לשער.

היום העסק סטאטי. שולחים את ניר, בהתקפות המוצלחות יותר, למיאוצים הארוכים הדורשים יכולת כדרור, מהירות ותתרכזות – והוא נכשל. נוקק לשחקנים שיעשו לו את העבודה במרכז ויוציאו את ההגנה משווי משקלה. היום אין מי שיעשה זאת בפ"ת. דווקא מול גרמניה, כשמהירות הקישור (סמי מלכה, נסים כהן ואלון נתן) והמגן אבי כהן הפתיעו את היריב, קיבל ניר את ההזדמנות שכל כך אוהב והתבלבל בשיקולו, לבד מול השוער. והחלפתו המהירה (מול הגרמנים, חסרונות טכניים הם דבר בולט מאוד) רק הוסיפה לחוסר בטחונו הברור.

המאמן גרנט נשאל לגבי הורדרותו, כבר לפני חודשיים. תשובתו – „יש נסיגה, אך הוא ישתפר. על שחקן כזה לא אוותר במהירות" – היתה ברורה. אבל לא היתה לאחריה עליה, נהפוך הוא. הגיע הזמן שבפ"ת יידעו כי כדי לנצל את יכולתו צריך לדעת איך לשחק בשבילו. ובפ"ת, פשוט, אין שחקן אחר שאם ישחקו בשבילו הוא ישחק יותר מכולם, בשביל הקבוצה. אחרת, חבל עליו. תסתכלו איך הנפילה אוכלת אותו. ■

ניר לוין: צריך לשחק בשבילו (צילום: נאור רהב)

הלוואי שהכדורגל היה מתמטיקה...

המאמן אברהם גרנט, על ניר לוין: „גם אני וגם ניר יודעים שעם העובדות לא מתווכחים. הוא נמצא בירידה, זו לא העונה שלו. מעטים החלוצים בארץ שיודעים לשמור על יציבות. אלי אוחנה, למשל. אבל ניר אוהב כדורגל ואני רואה זאת יום יום באימונים, העונה היתה לו בעיה של היגררות לחוסר תנועה, חשמירה ההדוקה עליו, כנגוד לשנתיים האחרונות, גרמה שיוותר לשומרים וינוע פחות ורחוק מהשער. אנחנו עובדים על זה.

„ניר היה טוב כשהקבוצה רצה, בעיקר כשאלון חזן היה [illegible]. מי שאיננו אינדיבידואליסטי, נפגע הכי הרבה מהירידה בכושר המשחק שלנו. אני מקווה, אפילו מרגיש, שעתה הוא חוזר לעצמו. הקשרים צריכים להשתפר, אבל ניר חייב לעשות זאת לפניהם. ניר כבר לא ילד, חייב לדעת איך לצאת מהלחץ שלו בעיקר ברחבה. בפ"ת כנראה שקשה לו יותר, מהבחינה הזאת. הטעות שעשה מול גרמניה היא לא דבר אופייני לו. היכולת הטכנית שלו די טובה ברחבה, אבל חייב להיות מתנועע כדי לפרוץ עם הרבה כוח כמו שיודע. אני חושב המון איך לגרום לו לחזור לעצמו, הלוואי שהכדורגל היה מתמטיקה והיה לי פתרון ברור".

לראות את השריקה

א.ס. חרשים – הקבוצה היחידה בכדורגל הישראלי ששחקניה אינם שומעים ▪ בינתיים היא מהווה „בשר תותחים" בליגה ג'. תוצאה של 28–1 כבר נרשמה במשחקיה. העונה ספגה פחות שערים – אבל עדיין יותר מקבוצות אחרות ▪ „אצלנו משחקים בשביל הכיף", אומרים שם ▪ מי הם שחקניה, מה המיוחד בהם, מי מאמנם?

דוד לביא

א.ס. חרשים, קבוצת החרשים היחידה הרשומה בהתאחדות לכדורגל, מהווה, נכון לעכשיו, את „בשר התותחים" של מחוז ת"א בליגה ג'. היא הפסידה בעונה שעברה 28–1. לא, זה לא היה משחק כדוריד. זה היה כדורגל. חוץ מזה היו גם תוצאות של 28–2, 25–2. „אגודת ספורט חרשים" הולכת על גדול. „אצלנו אין אפס", אומרים שם בחיוך.

העונה, אמנם עדיין לא ניצחה, אולם הפרשי השערים התעדנו במקצת. 11–0 (פעמיים), 8–4, 6–3, 7–1. אפילו 4–1 ו־2–1. תוצאות שמזכירות קט־רגל או טניס. בעצם, לא יהיה זה מדוייק לומר שא.ס. חרשים לא ניצחה העונה. במקום האחרון בליגה, מתגאה הקבוצה בשתי נקודות תמימות שניתנו לה על ניצחון טכני. היתה שבת גשומה והקבוצה היריבה, מכבי מונטיפיורי, החליטה, משום־מה, לא להגיע למגרש. זה שהמגרש היה באמת עיסת בוץ אחת גדולה, זה כבר אופרה אחרת. ההפסד הטכני של מונטיפיורי גרם לחרשים, לפחות, מעט נחת. „השחקנים רצו פרמיות אחרי הניצחון הזה", התלוצץ מאמנם יגאל גרובר, הלא־חרש היחיד בקבוצה.

התנאי: מגרש מסודר

ביקור באימון החרשים, במגרש מכבי „השקמה" ר"ג הסמוך ל„וינטר", גילה קבוצה צעירה, שופעת מרץ ומעוררת אהדה. ממש קבוצה סימפאטית. אחרי שעה ומחצה, יכולתי לשוחח כמעט בחופשיות בשפת הידיים עם כמה מהחרשים שלימדוני את המלאכה. מי שבאמת זקוק לתנועות ידיים, שפתיים וגוף הוא המאמן. יגאל לא עבד מעולם עם חרשים. שיחק במכבי חיפה, בית"ר ירושלים, הפועל ר"ג ובית"ר חיפה. אחרי ששימש כמאמן כושר בהפועל ר"ג, נקרא לאמן את החרשים.

כשהגיע גרובר בראשית העונה, היתנה את עבודתו במגרש מסודר. עד אז, קשה להאמין ובושה לומר, התאמנה קבוצת א.ס. חרשים, הקיימת כבר 25 שנה, במגרש כ ד ו ר ס ל מרוצף, הנמצא בשטח „בית הלן קלר" ביד־אליהו, מרכזם של החרשים. אולם מראשית העונה הנוכחית, ניתן להשתמש בשירותיו המרושאים של מגרש כדורגל נורמאלי. עתה, לפחות מידות המגרש סבירות. קודם לכן, הם היו בועטים „פאס" אחד, והמגרש היה נגמר להם.

יגאל גרובר עובד עם כל הלב. לוקח ומביא ציוד. אין לקבוצה הזאת מנהל ולכן נאלץ המאמן גרובר לשמש גם כמנהל וכאפסנאי. באימון עצמו נוספים לו גם תארים בלתי רשמיים כמו יועץ פסיכולוגי ו...צוות הווי ובידור. גרובר ממעט לנזוף ומרבה לחייך. אין ספק, הוא ממש המאמן האידיאלי. חבל רק, שהוא עובד בליגה ג'.

"כאן לא לאומית"...

האימונים נערכים לאור זרקורים. לא מפני שיש לחרשים חס־וחלילה בעיות ראיה, אלא מפני שהאימונים מתקיימים בערב, עד 9 בלילה. שחקני הקבוצה מתקשים להגיע לאימונים בשעות אחר־הצהריים. עבודתם, בדרך־כלל עבודת כפיים, מתמשכת אל תוך אחר־הצהריים המאוחרים. שלא נטעה לחשוב, מזהירים אותנו, שזהו מועדון של ליגה לאומית. כאן זה ליגה ג'! אנשים משחקים בשביל הכייף. לא מקבלים משכורות. צריכים לעבוד. חוץ מזה, לחרשים קשה לעבוד בעבודה פקידותית הכרוכה במגע עם קהל. חלקם עובדים במשמרות. גם בלילה.

לא נזקקנו לשימוש בנוסחאות סטאטיסטיות, כדי להבחין בממוצע הגילים הנמוך של השחקנים. דב אליס, רכז הספורט של בית „הלן קלר" אומר שגילם של חמישה אנשים בלבד עולה על 18. הרושם הכללי הוא של קבוצת נוער המחוזקת בכמה בוגרים. 'באימון, לפני כמה ימים, התייצב בין הקורות שוער בן 14. אמנם אסור לו עדיין לשחק בליגה, אבל להתאמן – מותר. אולי בעוד שלוש שנים, כשיתייצב רשמית בשער קבוצתו, יצליח לשפר את מאזן השערים של א.ס. חרשים.

בינתיים, משתפים פעולה על כר־הדשא שחקנים בוגרים ותלמידי תיכון. חלק מהתלמידים מובא במיוחד מכיתות שילוב לחרשים הקיימות בבתי־ספר בכפ"ס וביהוד, בכדי להעשיר את מאגר השחקנים המדולדל. מטעמי תקציב, לא הוקמה עד־עתה קבוצת נוער. לאחרונה, אושר התקציב המתאים, וכנראה יעשה משהו בנידון.

תקנת הדגלים לא מיושמת

קשה לחזק את הקבוצה ע"י העברת שחקנים. אמנם א.ס. חרשים לא התחייבה שלכל חבריה יהיו בעיות שמיעה, אולם מנגד, שילובם של שחקנים שומעים ישבור את הציביון המיוחד. המאמן יגאל גרובר חושב על שילובם של שניים־שלושה שומעים בלבד. פיתרון נוסף, שנוסה ונכשל, הוא הבאת כדורגלנים חרשים מקצועיים: דני אשכנזי, למשל (בעבר הפועל מרמורק והפועל ר"ג, כיום רמת־השרון). מקצוענים רוצים שכר, וכזה אין בנמצא.

דב אליס, רכז הספורט של האגודה בת"א המחזיק עדיין, בגילו המתקדם, בשיא מכבי בהטלת דיסקוס, מוסיף שקבוצת חרשים קיימת גם בבאר־שבע. לא משחקת בליגה, רק מתאמנת. את השיא שלו בדיסקוס, שבר, אגב, בגיל 40. לכל מי שתוהה כיצד בשר תותחים זה, המתכנה א.ס. חרשים, עדיין מתקיים בכבוד, יזדרז להסביר שהפעילות הספורטיבית חשובה מאין כמוה לאנשים הללו.

סיפורים מוזרים, מיוחדים רק להם, לא חסרים אצלם. לעתים, כדורגלנים של הקבוצה לא שומעים שהשופט שרק, וממשיכים לרוץ, לבעוט ולהבקיע. מקרים כהם הם צוהלים לחינם אחרי הבקעת שער, אינם נדירים. החלוצים לא מסתכלים מסביב, אפילו לא לכיוון השוער היריב, שמנפנף להם בידיים. אחרי הבקעת השער, מדושני עונג, מסתובבים לאחור ורואים שאף־אחד לא מנתר משמחה. השופט עושה תנועות של אין־שער. שוב הם לא שמעו את השריקה.

השופטים אמורים לשפוט במשחקים שלהם בעזרת דגל. אך התקנה הזאת כמעט לא מיושמת. פניות של אגודת החרשים לזמן גם קוונים, בנוסף לשופט, נידחו. עד שידאגו לספק להם את תנאי השיפוט הללו, ימשיכו החרשים להסתמך על האינטואיציה ועל חוש הראייה בלבד, כדי להבין שהשופט שרק. ■

יגאל גרובר, מאמן א.ס. חרשים מחלק הוראות לחניכיו. למעלה משמאל: כך הוא מסמן „בעדינות". למטה: „התקפה!"

צילומים: צביקה ישראלי

קופצת לסיאול

סיגל גונן, שיאנית ישראל, אלופ[...]שנה, אמו [...] אסף (3 וחצי), מנהלת מירוץ יום־יומי נג[...] המרחק ■ 4[...]שעות עם מועמדת אולימפית שהחלה השנ[...] בתחרויות ה[...]דשה שלה

ברוריה ביגמן

כל סנטימטר במד המרחק משמש אבן בוחן להישגיה של סיגל גונן בכבור הקפיצה. כל ס"מ מכתיב לה את סדר יומה. השעון מריץ אותה 24 שעות ביממה והיא יודעת מה היא עומדת לעשות כמעט בכל דקה של היום. רק כך, כמובן, ניתן לעמוד בעומס כפי שעומדת בו שיאנית ישראל, אתלטית השנה והאלופה שלנו בקפיצה למרחק – 6.46 מ' – נשואה ליוני ואם לאסף בן השלוש וחצי.

עתה החלה סיגל גונן עונת תחרויות חדשה. לפני כמה ימים ניתרה ל־6.07 מטר בתחרות האתלטיקה הוותיקה ביותר בתוכנית התחרויות השנתית בישראל – מפעל אידלסון, שנערך בפעם ה־54. היעד לשנה זו: משחקי הפועל, בחודש הבא.

סיגל מתחילה את המירוץ היומי שלה נגד השעון, ב־7 בבוקר. ללא שעון מעורר איננה יכולה לפקוח עין. עד 7.30 מסתדרת ומכינה לעצמה ארוחת בוקר – פרי, לחם ויוגורט – רלק עם אוקטן גבוה לכל היום, שמעניקים לה כמות רבה של אנרגיה.

ב־7.30 מעירה סיגל את אסף ו„אז מתחילות הבעיות של 'אמא מה ללבוש?'". אסף עקשן בענין הזה. אוהב רק את הצבע הכחול ועומד על כך שילבש ג'ינס בלבד. עד 8.15 נמשכות הצעקות ו„המריבות" בין האם לבנה אבל ב־8.15 בדיוק מגיעה שעתו ללכת לגן ושעתה לצאת לאימון ראשון. סיגל נוהגת במכוניתה מראשל"צ לאימון משקולות באולם הכושר של אוניברסיטת ת"א, המועדון אליו היא משתייכת.

12 בצהריים. האלופה ככר ליד הסירים, במטבח הפרטי שלה. בעלה יוני נוהג לאכול את ארוחת הצהריים בערב. „מפונק" בעניין הזה ואוהב אוכל טרי מידי יום. סיגל איננה יודעת מה זה להקפיא ארוחות מוכנות.

יש מי שדואג להחזיר את אסף הקטן מהגן – סבתא דליה קשת, שבאה מרחובות לראשון־לציון ולוקחת לביתה את הנכד. אח"כ נרתמת שרון בת ה־17, אחותה של סיגל, לתורנות השמירה על בנה של האתלטית. בהמשך היום מגיע גם תורו של סבא עמירם להצטרף לתורנות השמירה וכך מטופל הילד בבית קשת עד 19.30, כשאמו באה תשושה מאימון אתלטיקה מפרך. עד 22.00, מקדישה סיגל את זמנה לבן.

פעמיים בשבוע סופג אסף אווירה ספורטיווית – מתלווה לאמו ולומד מה עליה לעשות כדי לקפוץ רחוק יותר.

הערב היחיד בשבוע שבו יוצאים סיגל ויוני „לנקות ראש" הוא יום רביעי. אתר הבילוי המקובל עליהם זמן רב הוא הפאב של ארנולד בת"א, שם שרים שירי מולדת וארץ־ישראל עד 2 לפנות בוקר.

היום העמוס ביותר הוא יום ו' – סיגל יוצאת אז מוקדם בבוקר ללימודים במכון וינגייט, שם היא משתלמת בחוג להפעלת מועדוני בריאות. משם, ב־13.30, קופצת לאימון ומגיעה הביתה ב־18.00. אז היא ככר גמורה ואין לה אפילו כוח לצאת לבלות בחברת בעלה.

יוני, מגלה סיגל, רוצה עוד ילד. למרות זאת מגלה התחשבות. עד סיאול 88' אין מה לדבר על כך. אם תגלה שהעניין משתלם לה מבחינה כלכלית, תרוץ גם לאולימפיארת ברצלונה ב־1992. אם לא, תתלה את הנעליים. ■

סיגל גונן. ב־7 בבוקר יש לה עוד זמן לחיוכים...

למעלה: צריכים לדאוג גם לבעל שאוהב אוכל טרי כל יום ולבן. ארוחת הבוקר היא דלק עם אוקטן גבוה – לכל היום. מימין: אסף הקטן נהנה מ„תורנות שמירה" של כל המשפחה, כדי שלאמא יהיה זמן לאימונים ותחרויות.

צילומים: עדי אבישי

לא אוהב כדורסל

המשפט הנ"ל שייך לסנטר של אליצור נתניה בעונה שחלפה, סטיב מאלוביק ■ סיפורו לא היה מבייש שום ראשומון קלאסי: שלוש וחצי עונות טובות בהפועל רמת־גן, בנסיונות שלא הצליחו להטריד את האלופה הנצחית משלוותה ■ נסיון קצר ומר בגליל־עליון, ועונה אחת נחמדה בנתניה ■ רוצה לחזור למולדת באמריקה, לעשות לבית הקטן שרכש באריזונה ■ לא נהנה מהמעמד של „אישיות כדורסל" השמור לו, כביכול, בארץ: „מה אני מרוויח מזה שילד אומר ברחוב לאימו: 'הנה גרג קורנליוס'..."

בן כספית

אולי לא שמתם לב, אבל סטיב מאלוביק חזר. בלי כותרות בעיתונים, כמעט בהחבא, נרחק ופילס דרכו חזרה אל מתחת לסל.

טריטוריית הריבאונד הינה שטח פראי. אין מקומות שמורים, אין פריבילגיות, אין תהילת עבר. יש זיעה, מרפקים, עבודה קשה.

כל מי שמכיר את סיפורו המדהים, יסכים בודאי שחשיבות הקאם־באק הצנוע של סטיב הינה עצם הביצוע, ולא מידת ההצלחה.

מאלוביק הצליח לשרוד למרות שזכה לטיפול אינטנסיבי מידיהם האמונות של עסקני הפועל רמת־גן המתמוטטת. הוא עמד קרוב מדי למוקד הפיצוץ, והיה הנפגע העיקרי מהריקושטים שהתעופפו בריסוקה מחריש האזניים של ה„אימפריה" הרמת־גנית. חוסר המזל ועודף הנאיביות בהם בורך לא הוסיפו.

סיפור חובה לשוחרי טובתו של הכדורסל הישראלי, וגם לאלה שבאים לשחק כאן כדורסל, לחסוך קצת, ולחזור הביתה.

ההתחלה סטנדרטית. מאלוביק הגיח לאויר העולם ב־1956. המקום – פניקס, אריזונה. מידבר. „יותר חם מאילת". בגיל 5 כבר עמד יציב על רגליו, עדיין לא על דעתו. לכן פיצל את התלהבותו בין טניס, פוטבול, בייסבול, גולף וכדורסל. ההתרחקות המהירה של ידיו מכדור הגולף והתקרבותן, באותה מהירות, לטבעת הסל, הביאוהו להחלטה הסופית. מאלוביק אסף סנטימטרים בוריזות (208 בסך הכל) ונשאר עם הכדורסל. גולף נשאר התחביב העיקרי והמשחק האהוב עליו ביותר עד היום.

נסיון מסוים ב־נ.ב.א

את הסטאז' עשה במכללות: דרום קליפורניה, סאן־דייגו (3 שנים), וקדימה ל־נ.ב.א.

חצי עונה פושרת בוואשינגטון בולטס, חצי עונה נוספת בסאן־דייגו קליפרס. כאן כבר החל לשטות בו הגורל: במחנה האימונים של הקליפרס נפצע קשה בחלק הגב התחתון. נעדר חדשיים. ביום חזרתו (משחק אימון נגד ניו־יורק ניקס) נפגע קשות בקרסול. ושוב – חודש וחצי על קביים, ועונה גמורה.

„אם לא הייתי נפצע, אני מאמין שהייתי משחק ב־נ.ב.א כמה שנים טובות" חושב מאלוביק, אבל הוא נפצע. בסוף אותה עונה ארורה קיבל הצעה מפתה מאיטליה. היסס. עורך דינו (יהודי ניו יורקי) האיץ בו להעתר. מאלוביק שגה את שגיאתו הראשונה, ארז ונסע לאיטליה. היום, כמובן, הוא מתחרט. „לאיטליה יכולתי להגיע גם כמה שנים מאוחר יותר. הייתי חייב להשאר בארה"ב".

מאלוביק חתם לשנתיים ב'אקווה פאכיה', רומא. הוא שיחק לא רע, הקבוצה שיחקה רע. אחרי העונה הראשונה הביאו האיטלקים זר אחר במקומו. את שכרו בעבור שתי העונות קיבל במלואו. כאן נורעו, כנראה, זרעי הנאיביות של מאלוביק.

ואז צלצל הטלפון בפעם השניה. הפועל רמת־גן על הקו. „מדברים מישראל", אמרו לו. „ישראל"? הוא ידע שיש כזו מדינה (בארה"ב כמעט והתחתן עם חברתו היהודיה) אבל לא ידע שיש בה כדורסל. ושוב היסס.

„חכה רגע, קח את קורקי נלסון" אמרו לו. גם את קורקי נלסון הוא כלל לא הכיר, אבל נלסון ידע אנגלית. „היי סטיב" אמר לו נלסון, „יש פה מזג אויר נוח, כדורסל נחמד, בחורות. בוא".

או מאלוביק עשה שגיאה נוספת ובא.

היה אמור לחזק את הפועל רמת־גן רק בגביע אירופה (בזמנו הותר שיתוף זר יחיד בליגה וזר נוסף בגביע אירופה), יכולתו הגבוהה זיכתה אותו במקום קבוע בסגל הליגה, על חשבון... קורקי נלסון.

בעונה ההיא (1981/2) הציגו מאלוביק וקבוצתו יכולת שיא. בדרך לבית רבע הגמר של גביע אירופה למחזיקות גביע, גברו על להימאן הצרפתית. בבית עצמו הוגרלו מול ציבונה זאגרב, סינודינה בולוניה וקריסטאל־פאלאס. למרות ההגרלה הקשה, החמיצו עליה לחצי הגמר רק בהפסד חוץ מינימלי (98–97) בזאגרב. בליגה החמיצו מאלוביק וחבריו את הזכיה באליפות, כשניצחו במשחק הגמר־סל האחרון את מכבי ת"א רק 98–101 (מאלוביק 26 נקודות) והיו זקוקים ל־7 נקודות נוספות כדי לנשל את מכבי מכיתרה (אז היו רק 2 משחקי הכרעה, והזוכה נקבעה בהפרש סלים).

התמחות במירור חיי האלופה

כסה"כ שיחק מאלוביק ברמת־גן שלוש עונות וחצי. בשלוש הראשונות היה לו חלק חשוב ב„מירור חייה" של האלופה הניצחית מת"א. הסיפור האמיתי שייך למחצית העונה הרביעית.

מאלוביק התגייר שנתיים קודם לכן, ונחשב לאחד משחקני החיזוק הטובים במדינה; יו"ר הקבוצה, איתן מגידו, החתים אותו (וגם את יתר כוכביו – שלאכטר, קפלן, גורן, מוסקוביץ' והאווי) על חוזים רב־שנתיים. הכל היה מוכן לקריאת תיגר נוספת על התואר.

ואז נבחר ברמת־גן ראש עירייה חדש, אורי עמית. לאחר שהפתיע את ישראל פלר, נוקק עמית למקדמי פופולאריות לגיטימיים. ומה טוב יותר מקבוצת כדורסל מצליחה? קבוצת כדורסל מצליחה וזולה, למובן. עמית החליף את איתן מגידו, היושב־ראש המסור של הקבוצה, ומינה תחתיו את פנחס יום־טוב. יום־טוב ועמית גילו בהפועל רמת־גן גרעון של 700 אלף דולר. הם ניסו ליהנות משני העולמות – פופולאריות ויחסי ציבור, על גב הקבוצה והשחקנים, במקביל להפקרות כלכלית מוחלטת.

בהתחלה זה הלך. אריה מליניאק וחניכיו פתחו את הליגה בחמישה ניצחונות רצופים, והתמקמו במקום הראשון. כסף הם לא ראו מזה. גרעון־השלג המשיך להתגלגל, והכשלונות לא אחרו לבוא; וגם כאן – בהתמדה ראויה לציון (חמישה הפסדים רצופים). מכאן ואילך התפתחה אחת השערוריות וגדולות ביותר שידע הספורט הישראלי. מאלוביק עצמו היה הקורבן הראשי. רווק, בודד בארץ, מספר חודשים לפני כן השתמש בכל משאביו הכספיים, וקנה לעצמו בית קטן באריזונה. „הם אפילו לא שילמו את שכר הדירה שלי. עמדתי לאבד את קורת הגג, ולא היו לי שום רזרבות כספיות".

כשלב מסויים נאלץ מאלוביק לצאת לעבודה נתור מוכר פלאפל בדוכן ברמת־גן. הוא השתכר 400 דולר בחודש, והתכוון לשלם בהם את שכר הדירה. מאלוביק לא ישכח את התקופה הזו לעולם. „מה שהכי מרדים אותי, הוא אומר, זה שהם חתמו איתנו על חוזים, בידיעה מפורשת שלא יוכלו לשלם. קניתי לי בית קטן, היה לי חוזה לשלוש שנים, חשבתי שאוכל סוף־סוף להסתדר בחיים. ופתאום הכל התפוצץ. נפלתי קורבן למשחק כוח פוליטי. אנשים בארץ הזו שוכחים שכדורסל זו פרנסה. אנשים במדינה הזו לא יודעים שחוזה צריך לכבד. הונו אותי, ויותר מזה – עשו זאת במתכוון. היתה לי עונה מצויינת, הייתי אופטימי, הייתי תמים. חבל".

כמו תמיד, מאלוביץ הוסיף לחומרת המצב גם שגיאה משלו, ופרש מהקבוצה בתום הסיבוב הראשון. אקט הפרישה נראה לו טבעי: „אני לא מוכן שינצלו אותי יותר מדי. הייתי בטוח שבית המשפט הישראלי לא יהסס לקבוע – סטיב מאלוביק צודק. תשלמו לו מה שמגיע לו".

בית המשפט עם רמת־גן

לבית המשפט בישראל דווקא היתה עם זה בעייה. למאלוביק חסר האמצעים לא היתה הגנה משפטית רצינית, על הפועל רמת־גן, לעומת זאת, הגנה סוללה של שלושה עורכי־דין ידועי־שם. מאלוביק לא קיבל סנט שחוק אחד מתוך 58 אלף הדולרים שהגיעו לו בעבור העונה האבודה. הרמת־גנים הצליחו גם להסתלק מהתחייבותם לשלם לו 68 אלף דולר עבור העונה שתבוא אחריה. העובדה שהפסיק את פעילותו, מנעה ממנו עילת תביעה.

כעת ביקש לקבל, לפחות, את כרטיס השחקן שלו. גם כאן לא ויתרו העסקנים הרמת־גנים יותר. העבירה שעברה בפניהם היתה כרוכה רבה בכל האפשר של כסף בעבור האגודה המתגוששת. „בכלל לא היה איכפת להם במה שקרה לי. חשיבותי גברו כשראיתי שהשופט ועורכי־הדין מכנים אחד את השני בשמות הפרטיים. אווירה משפחתית. השופט לא כל־כך התעניין בפרטי המקרה, ורק לחץ כל הזמן שנגיע להסכם". ההסכם אליו הגיעו לבסוף, היה שמאלוביק רשאי לחתום עם קבוצה אחרת, ולהפועל רמת־גן אופציה להשוות את ההצעה בתוך עשרה ימים. כשהובא ההסכם לאישור השופט, עירערו עליו הרמת־גנים. השופט קיבל את העירעור, כרטיס השחקן של מאלוביק נשאר ברמת־גן. הוא לא הבין בדיוק מה קרה בין כותלי אולם המשפט. עברית הוא לא ידע, במושגים משפטיים לא שלט. כל מה שהבין, זה שאלה שריממו אותו במצח נחושה, וזכו גם לבונוס עבור מעשיהם. בעונה שלאחר־מכן ניהל מו"מ עם הפועל גליל־עליון. הקבוצה התחייבה לשלם לו 35 אלף דולר לעונה, מתוכם קיבלו הרמת־גנים עבור כרטיס השחקן שלו 10 אלפים!

מסתבר שסיוטיו רק החלו: ערכו של מאלוביק, שהיה בירידה עקב היעדרותו מהמגרשים, ירד עוד יותר בעקבות ההחלטה להתיר שיתוף שני שחקני חיזוק זרים בליגה (ולא שחקן אחד בליגה ואחר בגביע אירופה). מאלוביק זומן לשיחה עם ראשי הגליל, שאמרו לו: „אנחנו מבטלים את החוזה איתך. אתה יכול לשחק בפחות כסף, או פשוט לתבוע אותנו". חד וחלק. מאלוביק ההמום התבדח – „אולי אם רוצים שאשחק בשביל 500 דולר לחודש"? הקיבוצניקים קפצו על המציאה...

מיד לאחר השיחה נסע מאלוביק לתל־אביב להתיעץ עם עורך־דינו. זה המליץ בפניו להשאר ולתבוע את אנשי הגליל. מאלוביק הקשיב, נזכר בהפועל רמת־גן, עלה שוב צפונה, אסף את חפציו, ירד חזרה לתל־אביב ותפס את המטוס הראשון לרומא, עוד באותו לילה. גם חמישים השעות הללו, שעברו עליו ללא שינה (מרגע הפגישה עם אנשי הגליל) נחרטו היטב בזכרונו.

שיחק חודש וחצי באיטליה (רג'יו קלאבריה) ואת יתר העונה גמר בשוייץ (מסניו לוגאנו). האיטלקים, איך לא, שילמו להפועל גליל־עליון 10 אלפים דולר עבור הכרטיס שלו. שיטת „הרצחת וגם ירשת" פועלת. השנה חזר. ניל גילמן החתים אותו באליצור נתניה. מאלוביק מרוצה מאליצור נתניה, הנתנייתים מרוצים ממנו.

להגיע הביתה בשלום

בכוונתו לשחק עוד עונה אחת וזהו. בימים אלה הוא חוזר הביתה לחופשת הקיץ. אם ימצא שם תעסוקה מעניינת, ייתכן שלא יחזור. מדוע? – „אני לא אוהב כדורסל. אולי בגלל מה שעברתי כאן, אולי בגלל שאני כבר לא צעיר. אני פשוט לא אוהב את המשחק הזה. זה לא מה שהיה פעם. פעם רציתי להיות השחקן הכי טוב בעולם. היום אני רוצה לחזור הביתה בשלום".

גם תחביביו של מאלוביק אינם שגרתיים: מחוץ לגולף הוא אוהב מאוד ספרות היסטורית. מעריץ את סולז'ניצין, כעת קורא היסטוריה יפנית. מפאבים, בירה ומסיבות – עייף.

רעתו על ישראל מעורבת. „יש כאן אנשים נהדרים, רק צריך למצוא אותם". לשחק כדורסל היה מעדיף באיטליה. „האנשים שם רציניים ומקצועיים. לא צריך לרוץ אחרי אף אחד כדי לקבל מה שמגיע לך".

אבל שם אף אחד לא מכיר אותך, לא מזהים אותך ככוכב כדורסל ברחוב. „טוב מאוד. אני לא רוצה שיזהו אותי ככוכב כדורסל, אלא כבן־אדם. מה יוצא לי מזה שאני הולך ברחוב וילד אומר לאמא שלו – הנה גרג קורנליוס?..."

סטיב מאלוביק הוא אישיות כובשת. שקט, סימפטי, רגיש. למרות מה שעבר עליו, משתדל לא להיות ממורמר. „נכון, אפשר להגיד שהחמצתי קאריירה. אבל אני מרוצה. יש לי יותר ממה שהיה לי לפני הכדורסל. אני לא מסתכל אחורה. היו לי חיים טובים". שיחיה. ■

„לא מוכן שינצלו אותי יותר מדי". ישחק עוד עונה אחת – וזהו. (צילום: עדי אבישי)

פועל אדום

ברוריה ביגמן

הוא מסמל את האב טיפוס של כדורסלן מתוצרת בית אצל ה„אדומים" של הפועל ת"א. „אדום" בלב ובנפש. אוהב את המועדון, גאה בו, לא רואה עצמו מתאמן או משחק באולם אחר מאשר „האולם של האדומים" באוסישקין. לא מוכן לשמוע הערות על הצורך לחשוב פעם על החלפת המדים. הוא לובש אדום מאז יום הולדתו השישי. עתה הוא בן 23.

עמוס פרישמן, 1.88 מטר, בן זקונים למשפחת־שמנת מגבעתיים. האב, ד"ר בנימין פרישמן, מנהל בית־החולים אסותא בתל־אביב. האם ד"ר אבויה, רופאת ילדים ואחיו ד"ר אודי, הולך כמובן בדרכי הוריו הרופאים. רק אחיו גדי, „סטה מהקו". הוא מהנדס. עמוס הוא ילד טוב, מבית טוב מאד ורק הוא, בן הזקונים מקדיש עצמו לספורט ובעיקר לכדורסל. „אמרו לי בבית שאם טוב לי בדרך הזו, טוב גם להם", מסביר עמוס הלומד חינוך גופני בסמינר הקיבוצים.

בן 13 להסגר

בן 6 עשה את דרכו לראשונה מגבעתיים לצפון ת"א. כדי שלא לפספס את תחנת האוטובוס הקרובה למגרש הביתי של הפועל, היה מונה את התחנות, כדי שלא להתבלבל... כבר אז, כילד, הכירו בכישוריו. בכל השנים הללו התאמן בקבוצה של נערים בוגרים ממנו. בן 13 נכנס להסגר. רצה לקבל מעמד של שחקן חוזה – והצליח. אברהם פלדה, אז מנהל מחלקת הכדורסל בהפועל ת"א, שיכנע אותו לחזור – ומאז מגיר זיעה למען האגודה. בן 17 „קפץ כיתה" לקבוצה הבוגרת של המועדון. כאשר לייבוביץ' האגדי ניפרד אז מהפועל ת"א, דני ברכה נכנס לנעליו וכמחליפו שיחק עמוס פרישמן.

„אני מסמל את הישראלי שבהפועל תל־אביב. אני גאה להיות שחקן במועדון העצום הזה. מייק לארג'י ולאבן מרסר הם פועלים של האגודה, ולמרות שאוהבים מאד את הקבוצה הם לא ישארו כאן בעתיד. ואילו אני אשאר בה", מסביר הכדורסלן שמגלה מה לוחץ לו על הלב: „כולם שונאים אותנו. רק מעטים מגלים אלינו סימפאטיה. לאיפה שאני הולך, צועקים לי בוז ומאחלים לי שאכשל. תמיד אני וחברי צריכים לשחק נגד הקהל וגם נגד קבוצה יריבה. להפועל ת"א תדמית שלילית בציבור ואינני מבין למה. יכול להיות שיש לה בעיה של יחסי ציבור. העונה, חל שיפור ניכר בעניין הזה".

למרות כל זאת, יש תמיד ציפיות גדולות מהפועל ת"א. גם העונה, כשהקבוצה היתה על סף משבר, ציפו ממנה – עובדה שהיא הגיעה לגמר הגמר־סל.

„זהו כבוד להיות בקבוצה שמעריכים אותה כקבוצת צמרת", אומר פרישמן.

יד הזהב

יש לו „יד זהב" לשלוש נקודות – ומכבי ת"א „חשה" זאת היטב בגמר־סל השלישי כאשר קלע 5 סלי 3 נקודות בדייקנות מפתיעה. כמו כן הוא מצטיין בראיית משחק טובה. שורף הרבה אנרגיה במשחק הגנה. מעורב מאד במה שמתרחש בקבוצה.

„אין לי כלל השפעה על ההחלטות. אני מתעניין ושואל מה קורה. אני תמיד רוצה לדעת, מפני שהפועל ת"א יקרה לי מאד". לא מכבר החליט לוותר על הופעה בנבחרת – „נשרף" מהמאבקים על המקום בהרכב. מעדיף להתרכז בלימודים ובהפועל ת"א ולא לאכול את הלב.

כואב לו מאד שמזוהים רק עם היריבה העירונית, מכבי. „הטלוויזיה הפכה אותה למכבי ישראל. אנשים צריכים להבין שיש עוד קבוצות טובות חוץ ממכבי. ראו מה קורה פה כשהיא מפסידה. אבל לאומי... השופטים 'דפקו' אותם, והם יוצאים נקיים מזה. הלוואי עלינו. גם במכבי יש הרבה תקרים כמו בכל מקום, אבל הגדולה שלהם ששומרים הכל בסודי סודות ולא מדברים. העונה גם אצלנו נהגו כך. ראגו לשקט תעשייתי. היינו כולנו רגועים, ללא לחץ. הכל התבשל בפנים. יש אצלנו רוח חדשה. אחרי עונה סוערת, אשתקד, התבקש רוגע".

רגיש לביקורת

פרישמן בחור רגיש שלוקח דברים ללב. אם נכתב עליו, ביקורת שלילית, מיד עושה מאמץ לחוכיח עצמו. אחרי הפסד מסתגר בבית. המשפחה יודעת שאסור להחליף עמו מילה עד לבוקר המחרת. אז, משתף את כולם בלבטיו. שונא צביעות. סולד משקרנים. אוהב שאומרים לו בפנים מה שחושבים עליו. מעריך אנשים שעובדים קשה כדי להגיע למשהו. „אני אוהב לעבוד. למרות שגדלתי בבית שיש בו הכל וקיבלתי הכל בקלות ומעולם לא היה לי חסר דבר – אני יודע להעריך עבודה קשה ואני רוגל בעבודה קשה. אינני רוצה שיגישו לי דברים בקלות".

בעונה שעברה עבר את התקופה הקשה ביותר. אהב לשחק לצידו של ארל ויליאמס, למרות שארל שחקן „משוגע". „הוא מסוג השחקנים שדורש כל הזמן את הכדור. רוצה להיות דומיננטי ומלחיץ בכך את כל השחקנים. הוא הצליח להוציא אותי מהריכוז. איבוד העשתונות שלו בחדר ההלבשה, היתה תופעה חדשה בהפועל ת"א".

מעטים יודעים מה שהחויק בבטן. מאמן הקבוצה דאז, פיני גרשון, לא האמין ביכולתו, טוען פרישמן כיום. „הוא בא מחיפה, שם הכיר את עדי גורדון. אותי לא הכיר מספיק והיה לי קשה מאד להוכיח את עצמי. הרגשתי שאנחנו לא משדרים על אותו גל. הרגשתי שלא מאמין בי ולא יכולתי לתפקד. בסופו של דבר, הוכחתי לו שטעה. למרות שהיתה לו טעות מקצועית, נשארנו בידידות. אילו יעקב ארלר לא היה מחליף את גרשון – הייתי פורש מהכדורסל. חשבתי לפנות מקומי עוד לפני נעילת העונה. נמאס לי מהכדורסל. יצא לי החשק להתאמן ולשחק. ראיתי רק את הספסל והייתי שבור, נפשית. אני שמח שזה לא קרה, כי הכדורסל מעסיק את מוחי 24 שעות ביממה. היום, אני על הגל ואף אחד לא יוריד אותי ממנו".

הצורך במהפך

סוף סוף נסתיימו חילוקי הדעות וכולם מסכימים עם הדעה שעמוס שחקן טוב. חלק גדול בהצלחתו העונה הוא זוקף למאמנו, משה ויינקרנץ. „הדבר הטוב ביותר שקרה העונה להפועל ת"א היה שמינו אותו למאמן. יש לו אישיות מקסימה. כייף להתאמן אצלו. הוא מעביר אותנו כפרך, אבל תמיד רגוע ושלוו ואומר מילה טובה. הוא יודע להוציא מהשחקנים את המקסימום", מחמיא פרישמן.

„אני מאחל לעצמי להוביל קדימה את הפועל ת"א עוד הרבה שנים. החלום שלי הוא לראות את הפועל כקבוצה מספר 1 בארץ. כשהייתי בן 16, אמרתי לעצמי שלא אסיים את הקריירה שלי עד שהפועל לא תשלוט בכדורסל הישראלי. אני חושב שחייב לבוא שינוי. בכל ליגה שמכבדת את עצמה כמו בספרד, איטליה או יוגוסלאוויה יש תהפוכות, ואני מחכה לרגע שתהיה כאן אצלנו הפיכה". ■

"הגיע הזמן להעריך פועלים שחורים, שעושים את העבודה האמיתית כדי שהכוכבים יגעו פעם אחת בכדור ויזכו בכותרות", אומר אופיר בן־חיים מכפ"ס, מבקיע השלושער של השבת לרשת מכבי חיפה ■ לראשונה בחייו חש כמו כוכב

אבי מורגנשטרן

כבר חודש, ששרירי הבטן של אופיר בן־חיים, עושים לו צרות. סוחב פציעה טורדנית ונאלץ לקבל זריקות לשיכוך כאבים. בעיות השרירים, לא מטרידות במיוחד את אוהדי הספורט. בן־חיים מקטלג כמשבצת קטנה וחסרת זוהר, תחת הכותרת: כחקן אפור, עבודה שחורה, לוחם. כינויים ששאולים ממילון אחר, לא שייך לכדורגל.

עד למשחק עם מכבי חיפה, שרף שטחים, חילץ כדורים ודאג שהכוכבים יוכלו לבלות בשקט נרתנות היריב. למרות שהוא כבר כשש שנים בקבוצה הבוגרת של כפ"ס, מתוכן ארבע בהרכב הראשון, לא הבקיע, ולוא גם שער ליגה אחד. בשבת הקפיץ את הסקלה לשלושה שערים. בקצב הזה, עוד יהיה מלך השערים...

„אותי זה עיצבן"

בן־חיים קצת מופתע מהפלישה של הממלכה השביעית. יודע שזה עניין זמני, עד שהשיגרה תחזור, והוא יצבע שוב באפור־שחור, ישוב למרכז השדה ומייקל יפה, אלי יאני ואדיר שמיר, יזכו לכותרות. יודע את חוקי המשחק ומקבל אותם.

סיפור שלושה השערים שהבקיע לרשתו של אבי רן, שהולך ומרחיב את עקומת שערי החובה שלו, החל כיום שישי. במקומון בכפ"ס, נכתב שכפ"ס היא למעשה יאני ושמיר. ומה עם השאר? – את אופיר זה עיצבן. „אני מודה שהם תורמים לקבוצה יותר מכל שחקן אחר, אבל מפה ועד להצהרה כזו, המרחק רב. זה פגע בי. ולא רק בי, אלא בשאר שחקני הקבוצה. אם יאני ושמיר יעמדו לבד על המגרש, האם הם ינצחו קבוצה?" – שואל בן חיים בתמימות. התשובה ניתנה על המגרש. מסתבר שהיו לו שלוש תשובות. מעניין מה יכתבו במקומון הכפ"ס בסוף השבוע. בן־חיים מחכה לגיליון זה בקוצר רוח.

אופיר משחק כקשר דפנסיבי. עד לעונה האחרונה שיחק כבלם קדמי. לא זכה למחמאות גדולות. בנוער שיחק גם כחלוץ. משחק איפה שאומרים לו. קודם כל לשחק. חושב במונחים של פרולטריון. „אנחנו בסך הכל פועלים וצריכים לעשות מה שאומרים לנו. עד שניסים בכר בא, הייתי בלם קדמי, אבל הוא חיפש מישהו במרכז השדה שיהיה קשר הורס. היו לו ששה שחקנים, כולם טכניים. רצה שאהיה המחסום האחרון לפני ההגנה. אני מרגיש מצויין בתפקיד החדש. גם כבלם קדמי הרגשתי טוב. אבל איפה שיאמרו לי אשחק. כרגע לא במעמד שאני יכול להרשות לעצמי לבקש תפקיד שנוח לי. חושב שאני מתאים לתפקיד הזה ועד היום ממלא אחר הציפיות והרבה יותר מכך. ממצה עצמי, שגעון", הוא מעיד על עצמו.

יחד איתו בקבוצה משחק אחיו הצעיר, תמיר (23). אופיר מקווה שאחיו יתפוס מקום של קבע בקבוצה וגם עוזר לו, לא מעט. „כשהתחלתי, אף אחד לא נתן לי כתף. ירקו עלי ואמרתי שזה גשם. מקווה שלתמיר זה יהיה יותר קל כשאני לצידו. מוסר לו במשחק ועוזר לו בכל התחומים, אבל הוא יצטרך למצוא לעצמו את המקום בהרכב. חוץ מזה שבאימונים אין אצלי סנטימנטים. פעם שיחק באימון בקבוצה יריבה ועמד להבקיע שער. בעטתי בעיטת מספריים וכמעט שברתי לו את הפנים. אין אצלי פשרות בכדורגל".

אופיר בן־חיים
„אחרי כמוני לא רצים"...

רגעים קטנים של אושר

לקח אחריות

בשבת נגד מכבי חיפה, היו חסרים לכפ"ס ארבעה שחקני הרכב ראשון בתוכם, שני הכוכבים אלי יאני ומייקל יפה. מישהו היה צריך לקחת אחריות. בן חיים לקח. „ידעתי שצריך למלא את החסר של אלי ומייקל. מעבר לתפקיד הדפנסיבי, החלטתי גם לעזור להתקפה ואני שמח שהתוצאות היו מעל ומעבר לציפיות".

את התחושה שליוותה אותו כשהבקיע את השערים יזכור הרבה זמן. תחושת בתולים. שער ראשון ואחר כך שלושער. רגעים קטנים של אושר. „כשהבקעתי את הראשון לא ידעתי איפה אני נמצא. הייתי כ"כ מבולבל משמחה. מה גם שלא הבקעתי שער נגד סתם קבוצה כמו יבנה, אלא נגד קבוצה טובה כמכבי חיפה ועוד עם שוער כאבי רן. תחושה, שגעון. האמת היא שרקה לפני שהבקעתי את השלישי, אמרתי למימוני: 'חבל שנצא מכאן קטנים. הובלנו בשני שערים וחיפה הצליחו להשוות. חייבים להכניס גול, אחרת זו בושה'. רקה אחר כך, מימוני מסר לי כדור ובעטתי לבין חיבורי הקורות". מאד מצטער שהטלוויזיה לא שלחה מצלמות להנציח את האירוע ההיסטורי הפרטי שלו: „אלו היו שערים נפלאים, לא סתם גולים. חבל שהטלוויזיה לא צילמה, כי כל גול בא מתרגילים של כל הקבוצה".

אחרי המשחק, הרגיש מה זה להיות כוכב. בדרך כלל בסיום משחק הוא מתקלח לוקח תפציו ויוצא בניתותא משער השחקנים. הפעם, ניגשו אליו המנהלים, המאמן, שאר השחקנים וטפחו על השכם. אפילו האוהדים שבדרך כלל מניחים לו לעבור בשלווה, עצרוהו והרעיפו עליו נשיקות ואהבה. עכשיו מקווה שיתיחסו אליו אחרת. „שידעו מי זה בן חיים. זה חלום של כל שחקן להיות מפורסם, לזכות בכותרות. עכשיו אולי ישמרו עלי וידברו עלי יותר", הוא תוהה בתקווה.

להסתכל קדימה

מסתבר שהמציאות חזקה משלושער בודד. הוא ממהר להדגיש שנגזר עליו, כראה, להיות באפורים. יודע שבשבת הקרובה שוב ייאלץ לעבוד קשה למען כותרות של אחרים. „מה שהיה זה כבר היסטוריה. צריך להסתכל קדימה. בעקרון כבר שכחתי את השלושער," הוא אומר וממהר לתקן – „אולי לא שכחתי, אבל לא הולך לנוח על זרי הדפנה. הגיע הזמן שהעיתונות תדע גם להעריך פועלים שחורים, שעושים את העבודה האמיתית כדי שהכוכבים יגעו פעם אחת בכדור ויזכו לכותרות. אני יודע שעכשיו אני חוזר לאותו מקום. לפינה שלי כקשר דפנסיבי. לא מאמין שכל שבת אתן גוליס".

שאיפה קטנה: להגיע יום אחד לנבחרת. „לא חושב על אירופה. אחרי שחקן כמוני לא רצים. טוב לי בכפ"ס. אבל אם אמשיך ביכולת הטובה שלי, אני מאמין שאוכל להגיע לנבחרת ישראל". ■

שישו שכמן

תחזית למחזור 33

1. הפועל פ"ת – מכבי יבנה. בין שתי הקבוצות יהיה השבת קרב אמיתי. פ"ת הנחילה 2 תבוסות ליבנה: 5–2 בסיבוב הראשון ו־5–0 אשתקד. יבנה נראית היחידה מקבוצות התחתית שעדיין לא ויתרה. משולש.

2. מכבי נתניה – מכבי פ"ת. הרבה מתוצאות המשחק יהיו תלויות בהרכב של מכבי נתניה ובמספר פצועיה. מכבי פ"ת היא הפתעת הסיבוב השני ויכולה להפתיע גם השבת. 2,1.

3. מכבי ת"א – בני יהודה. בני־יהודה ניצחה 1–0 אשתקד ובסיבוב הקודם. מכבי ת"א משחקת טוב נגד הטובים ורע נגד הרעים. למרות שבני יהודה תשאף ליותר – תיקו.

4. הפועל ת"א – מכבי חיפה. לפני שנה קבע שערו של לנאו במשחק זה את האליפות. מאז ועד השבת חלפה תהילת שתי הקבוצות. אנחנו מסמנים 2,1 מאחר שבמשחק האחר בבלומפילד, סימנו איקס. 1–1 בסיבוב הראשון.

5. כפר־סבא – בית"ר ירושלים. אפשר לומר שזאת היה חנוכת האיצטדיון האמיתית של המקומיים. אוהדי כפ"ס זוכרים עדיין את נצחון ה־4–0 בעונה שעברה. בבית"ר זוכרים את נצחון ה־3–2 מהסיבוב הראשון שהיה יכול להיות 7–2... הרבה קהל, הרבה כדורגל, הרבה שערים והרבה אפשרויות. 2,x,1.

6. הפועל באר־שבע – שמשון. בשנה שעברה ובסיבוב הראשון העונה, 1–1. לשמשון קרה משהו מאז הורחה מגביע המדינה והיא משחקת ללא התלהבות. המקומיים ינצלו זאת לנצחון.

7. מכבי יפו – בית"ר ת"א. אחד הנצחונות הבודדים של בית"ר בסיבוב הקודם היה על הקבוצה מיפו. אם תצליח לנצח גם השבת, תוכל להכין את עצמה ללאומית בשנה הבאה. ליפו זאת באמת ההזדמנות האחרונה, אם בכלל. משולש.

8. בית"ר רמלה – בית"ר נהריה. כמו כל שבוע גם השבוע הטופס קשה לניחוש. מיפגש הבית"ריות נראה כמשחק היחיד שאפשר לסמן בו 1 ולישון בשקט. 1–1.

9. חבח – הפועל מרמורק. הקבוצה הביתית מבוגרת ומנוסה, האורחים צעירים וגם תמימים אבל יודעים היטב כדורגל. לשתי הקבוצות המשחק חשוב מאד ואם מישהו יבקיע שער הוא, כנראה, ינצח. משולש.

10. עמידר – דימונה. עמידר ניצחה בסיבוב הראשון 1–0. במגרשה היא מכירה כל בור וכל קרחת בדשא. לשתי הקבוצות אין כבר מה לחפש בליגה וחלוצי עמידר יעשו חגיגה. 1.

11. הפועל חיפה – בית־שאן. מתחילת הליגה נראים האדומים של ... פה נחושים במאבק העליה. הם ... להמשיך בכך, כנראה, עד לדקה ... של המחזור האחרון. בית־שאן ... בעשרה מחזורים אחרונים ולא ... הם לעשות חיים קלים. x,1 נראה ... פיק.

12. עכו – הפועל ר"ג. ... שתיים מהקבוצות הוותיקות ... הארצית. בד"כ כל קבוצה מנצחת ... גרשה: ר"ג ניצחה 1–0 בשנה ... ו־2–0 בסיבוב הראשון. עכו ניצחה ... בשנה שעברה ותנצח בסיבוב ... 1 "סולו".

13. טבריה – חדרה. חדרה ... קה בחודש האחרון מהמקום ... ומכרטיס העלייה ללאומית. ... מספיק להם ולכן יתפתח במגרש ... חק פתוח. 2,1.

14. שעריים – צפרירים ... מכבי שעריים, הלאומית לשנה ... תה רוצה להחליף מקומות עם ... חולון... למרות שחולון משחקת ... אסור לשכוח את הביתיות ... אומי של שעריים. 1–0 לשעריים ... לון) בסיבוב הראשון ומשולש ... האחרון, השבוע.

חליגת הלאומית
(לאחר המחזור ה־24)

.1	בית"ר ירושלים	23–49	53
.2	בני־יהודה	16–31	46
.3	מכבי תל־אביב	18–36	39
.4	הפועל כפר־סבא	24–31	38
.5	מכבי נתניה	25–27	37
.6	שמשון תל־אביב	14–26	35
.7	מכבי פתח־תקוה	18–23	35
.8	הפועל לוד	15–25	34
.9	הפועל פתח־תקוה	20–26	33
.10	מכבי חיפה	22–26	30
.11	הפועל תל־אביב	18–17	27
.12	הפועל באר־שבע	25–11	26
.13	בית"ר תל־אביב	33–25	25
.14	מכבי יבנה	30–21	21
.15	מכבי יפו	37–16	17
.16	בית"ר נתניה	75–13	7

חליגת הארצית
(לאחר המחזור ה־24)

.1	הפועל חיפה	16–43	44
.2	הפועל ירושלים	20–29	44
.3	צפרירים חולון	13–29	41
.4	הפועל חדרה	28–34	40
.5	מכבי עמידר	22–21	35
.6	הפועל טבריה	27–31	34
.7	הפועל עכו	22–26	34
.8	הפועל יהוד	23–24	34
.9	הפועל בית־שאן	23–23	34
.10	מכבי שעריים	16–21	31
.11	הפועל רמת־גן	18–16	30
.12	הפועל מרמורק	31–25	27
.13	הכח רמת־גן	22–14	25
.14	בית"ר רמלה	32–17	24
.15	בית"ר נהריה	28–16	20
.16	הפועל דימונה	37–18	16

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2		X	
3			X
4	X		X
5		X	
6	X		
7	X		X
8		X	X
9	X		
10		X	
11		X	
12	X	X	
13			X
14			X

שלושות –, כפולים 4, טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1			X
2	X		
3	X		
4	X	X	
5			X
6	X		X
7		X	X
8		X	
9	X		X
10	X		X
11		X	
12	X		
13	X		X
14		X	

שלושות –, כפולים 6, טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1		X	
2		X	
3	X	X	
4		X	X
5	X		X
6	X		
7	X	X	
8	X		
9	X	X	
10	X		X
11		X	
12	X		
13		X	
14	X	X	X

שלושות 1, כפולים 6, טורים 192

לעשידים

	1	x	2
1			X
2	X		
3	X	X	X
4	X	X	X
5	X	X	X
6	X	X	
7		X	
8	X		
9	X	X	
10	X	X	
11	X		
12	X		
13		X	X
14			X

שלושות 3, כפולים 4, טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X	X	X
2	X		X
3		X	
4	X		X
5	X	X	X
6	X		
7	X	X	X
8	X		
9	X	X	X
10	X		
11	X	X	
12	X		
13	X		X
14	X	X	X

שלושות 5, כפולים 4, טורים מלא 3888, טורים בשיטה המצומצמת 432

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
3	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
5	x	1	2	1	2	x	2	x	1
6	1	1	1	1	1	1	1	1	1
7	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1	2	x	x	1	2	2	x	1
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1
11	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1
13	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
14	2	2	2	x	x	x	1	1	1

NBA

בזכות ההשגחה העליונה

דני איינג', המורמוני היחיד בליגה, שחקן מפתח בבוסטון, לשעבר כוכב בייסבול – סמל ומופת לעבודה קשה ■ „אם לא תבוא מוכן נגדו – הוא יהרוג אותך", אומרים עליו המאמנים ■ ג'ון פאקסון משיקאגו הוא „מנהל ההצגה" של מייקל ג'ורדן

אריק הניג

מעל המרקע הוא נראה מיניאטורי, אבל הכדורסלן המורמוני היחיד בליגה (עונה שישית בבוסטון ושתי אליפויות) מתנשא לגובה 1.94 מטר. עובדת היותו מורמוני איננה התופעה המיוחדת היחידה שמאפיינת אותו. דני איינג' הוא הכדורסלן היחיד שהצליח גם כשחקן בייסבול.

תוך כדי לימודיו באוניברסיטת המורמונים בריגהם־יאנג ביוטה, הצטיין הבלונדי הנמרץ הזה, כיום בן 28 גם בבייסבול (211 משחקים). בסיום הלימודים החליט להתמסר רק לכדורסל וכאדוק מאוד הוא מאמין שבזכות ההשגחה העליונה הגיע למועדון הגדול ביותר בכל הזמנים ובכל המקומות – הבוסטון סלטיקס.

איינג' הוא אחד השחקנים החשובים ביותר בהרכב האלופה, ללא ספק הנמרץ שבהם, כשלזכותו 15 נקודות (כ־50 % ריוק) ו־5 אסיסטים בממוצע למשחק.

התחרותי ביותר

„הוא שחקן שמקדיש כל כולו לעניין. אם לא תתאמץ מולו כראוי, הוא 'יהרוג אותך'", אומר עליו מאמן הלייקרס, פט ריילי. „איינג' הוא התגלמות אתיקת העבודה בכדורסל. אם אתה לא בא מוכן למשחק מולו, הוא יעשה ממך קרקס. הוא לא מסוג השחקנים האפורים, שעובדים קשה מפני שאינם מוכשרים מספיק. הוא מוכשר מאוד, אבל נוסף לכך הוא הטיפוס התחרותי ביותר שאני זוכר בכדורסל".

מייקל קופר, חניכו של ריילי בלייקרס, גם הוא מלא הערכה לאיינג': „הוא תמיד ליד הכדור. שיחקתי מולו בקולג' ובליגה. נדמה לך שאתה מכיר אותו ויודע הכל אודות משחקו, עד שהוא מפתיע אותך שוב. הוא מזכיר לי את היתושים המטרידים אותי בעת שאני קורא עתון. אני נלחם בהם והוזר לקרוא כשנדמה לי שהם נעלמו – ולפתע אני שוב שומע את הבזזז... זהו איינג'".

קופר וריילי, כמו רבים אחרים, היו ודאי מאושרים יותר אם איינג' היה תוקע יתד בקריירה הראשונה שלו – הבייסבול. איינג', אגב, הוא היחיד משחקני ה־NBA, שלצד הישגיו בכדורסל, מופיעים במדריך ה־NBA גם הישגיו בספורט הנוסף.

איינג' הצליח בשני הענפים בצורה אופטימאלית, אבל איננו מצטער שכיום הוא משחק רק כדורסל. „שיחקתי בייסבול, אבל לבי תמיד היה בכדורסל ואני לא מצטער על הבחירה".

בעקבות האב והאח

טיפוס מסוג אחר הוא ג'ון פאקסון – הגארד האחר הם קוראים לו. עוזרו של מייקל ג'ורדן הוא אחיו הצעיר של כוכב פורטלנד ג'ים ג'וניור פאקסון, ובנו של ג'ים פקסון האב ששיחק בשנות החמישים במיניאפוליס לייקרס וכסינסינטי רויאלס.

פאקסון בן ה־26 סיים לימודיו באוניברסיטת נוטר־דאם וגוייס בסיבוב הראשון של הדראפט ב־1983 לסן־אנטוניו, משם עבר לשיקאגו, בה הוא משחק זו העונה השלישית.

היה אמור להיות השחקן המתוסכל ביותר בעולם, בעטיו של מייקל ג'ורדן הגדול, אך פאקסון מרגיש טוב מאוד והדבר מתבטא במשחקו. הוא מוביל את הקבוצה באסיסטים – 6.5 למשחק – ונמנה עם שלושת הקלעים הטובים בשיקאגו עם 12 נקודות בממוצע למשחק. בעצם מה כל־כך רע לו, אם הפך משחקן מחליף לשחקן חמישייה, שאינו חייב לחשוש מהחלפה בכל רגע.

המאמן הצעיר דאג קולינס, מאמין בפאקסון הפועל ליד ג'ורדן ופאקסון מחזיר למאמנו בעבודה קשה. בקייץ היה ברור לכולם ששחקן הרכש מפורטלנד, סטיב קולטר, הוא המיועד לפתוח בחמישיה הראשונה, אך פתיחת עונה קטסטרופאלית של קולטר העבירה אותו לפילדלפיה, תמורת סראל טריט ופאקסון עלה לחמישיה.

מנהל ההצגה

„הוא מנהל את ההצגה שלנו. מייקל עסוק במיליון ואחד דברים וג'ון נמצא שם כדי לכוון את התנועה בשקט ובבטחון, ללא איבודי כדור. הוא תמיד במקום הנכון, בזמן הנכון. מכיוון שכזה הוא ג'וני, סופר־שחקן" כך מאמנו קולינס.

„אני מנצל את הסיפור של ג'ורדן עד תום", אומר פאקסון. „עליו שומרים שניים ולעיתים שלושה שחקנים, כך שאני נותר פנוי. חוץ מזה, טוב לשחק ליד שחקן נדיר שכזה. התיאורים אודותיו אולי כבר משעממים, אבל אני חייב לחזור אליהם. הוא הגדול מכולם, הוא עושה הכל הכי טוב שאפשר. הוא יוצר עבורנו הזדמנויות אין ספור ולנו אסור להחמיץ אותן. תמיד חייבים להיות דרוכים לידו וזה מוסיף מאוד לרמת משחקנו".

השנה נוסף מימד חדש לחייו של פאקסון: בן בכור שהעניק לו אושר רב. „המשפחה מעניקה לי יציבות. המקצוע שלנו קשה בלאו הכי וחיים לא יציבים משפיעים באופן ישיר על הנעשה במגרש. עתה, כשטוב לי בבית, זה גם בא לידי ביטוי במשחק".

א־פרופו משפחה. הפאקסונים הם משהו מיוחד. אחיו ג'ים מככב מזה שמונה עונות בפורטלנד עם ממוצע של 17 נקודות למשחק, ביותר מ־600 משחקים (!). אביהם, כאמור, היה מקצוען לפני שלושים שנה. „אני חייב לאבי הרבה", אומר ג'ון. „הוא מעולם לא דחף אותי בכוח למשחק. תמיד היה שם כדי לתת עצה טובה ולעזור. אם לא הייתי הולך לכדורסל, הוא לא היה מקטר על כך".

את אחיו הגדול ג'ים הוא מעריץ באופן טבעי. „הרבה מן הכדורסל שיש לי, למדתי ממנו תוך כדי התבוננות במשחקו הנהדר. בשנתיים הראשונות הייתי די בינוני וג'ים שהיה מבוסס בענף, עזר לי מאוד. הבטחון שלו ני כולתי, העידוד והעצות, הם שבעצם הביאו אותי למה שהגעתי עד כה".

בשנים האחרונות, ניתן למצוא את ג'ון על מדשאות הגולף, כמו שעושה זאת בן זוגו לפארקט, מייקל ג'ורדן. האם יעשה הסבה מקצועית בעתיד – „כרגע אני לא חושב על כך". חבריו לקבוצה בטוחים שאם אכן כך יעשה, גם לגולף הוא יתייחס באותה רצינות שבה הוא מתייחס לכדורסל. ■

מכבי ת"א/ רמת־אביב בדרך לכתר

צבי גלפרין

מכבי ת"א/ רמת־אביב, דוהרת לאליפות מחוז דן, אחר שהביסה את הדולקת בעקבותיה, א.ס. צעירים רמת־השרון 34-64.

יתר התוצאות:

● גליל עליון: עינות ירדן – כ.גלעדי 32-57, דפנה – הגושרים 18-46, נ.מרדכי – הגושרים 33-71, מלכיה – ש.נחמיה 36-56, נ.מרדכי – קסטונה 34-52, מטולה – ר.נפתלי 35-94.

● צפון: ראש פינה – חוקוק 50-73, מחניים – חוקוק 49-95, צפת – יסוד המעלה 41-93, צפת – מחניים 38-60, קצרין – ראש פינה 50-56.

● עמק הירדן: חיספין – לביא 30-75, אפיקים – חיספין 31-39, רמות גולן – לביא 17-68, נוה אור – אפיקים 28-58, אשדות יעקב – ג. תחתון 25-48, נתחתון – דגניה ב' 43-67, דגניה ב' – טבריה 32-39, טבריה – רמות גולן 30-41.

● בית שאן: יזרעאל עפולה – שדה אליהו 32-44, ע.חרוד איחוד – ש.אליהו 32-36, בית השיטה – ע.חרוד מאוחד 38-52, קישון – ב.השיטה 34-61, יזרעאל – ב.שאן 15-42, ע.חרוד מאוחד – תשיבה 41-46.

● עמקים: טבעון – כ.מ.העמק 43-51, ק.טבעון – כ.מ.העמק 27-96, נצרת – הרי אפרים 25-65, עוגר – הרי אפרים 35-78, נהלל – ויצ"ו 44-45, יפעת – ויצ"ו 24-67, יפעת – קישון 39-43, יפעת – קטבעון 47-59, עוגר – מגידו 35-74, מגידו – קישון 22-42.

● מפרץ: ק.אתא – אליצור עכו 33-35, נהריה – אליצור עכו 50-60, מכבי כרמיאל – אליצור עכו 27-62, בני נהריה – הפועל כרמיאל 31-69, הפועל כרמיאל – נהריה 41-59, ביאליק – נהריה 45-68, ראש הנקרה – נהריה 36-54, מכבי כרמיאל – ראש הנקרה 44-54.

● חיפה: ק.ים – ק.אתא 38-46, חיפה/הר כרמל – ק.אתא 12-95, מוצקין – ק.אתא 34-78, ק.שמואל – כפר גלים 21-48, חיים חיפה – יוסף חיפה 25-38, חיפה/הר הכרמל – יגאל חיפה 14-105, ק.ים – ק.שמואל 31-35, חיים חיפה – ק.ים 18-59, חיפה/הר הכרמל – ק.ים 24-74, ק.ים – כפר גלים 7-50, יוסף חיפה – ק.ים 39-40, מוצקין – ק.ים 34-51, ק.ביאליק – ק.ים 44-61, מוצקין – כפר גלים 9-58.

● שומרון: ג"ח מאוחד – בחן 21-48, ג.עדה – בחן 14-69, בית יצחק – ג.עדה 63-38, בית יצחק – מעגן מיכאל 39-61, פ.חנה – בית יצחק 38-41, ג"ח איחוד – מגל 32-36, פ.חנה – ג"ח איחוד 41-49, ג"ח מאוחד – מגל 26-15, ג"ח מאוחד – פ.חנה 35-52, גן שמואל – ג'ת 26-57, מגל – מכבי חדרה 29-34, מכבי יהודה חדרה – מעגן מיכאל 22-62, מכבי יהודה – מכבי חדרה 28-94.

● נתניה: אליצור מ.ס. – נורדאו 34-38, א.יהודה – אליצור מ.ס. 34-51, אליצור מ.ס. – קובה 9-38, מכבי – אפרוחים 14-69, כפר חיים – חרות 23-34, מכבי – נורדאו 27-72.

● שרון: הפועל רעננה – ארז 14-68, הפועל רעננה – יחדיו 27-52, יחדיו – מזרח רעננה 17-53, בני הרצליה – אלפי־מנשה 29-74, נרקיס – מזרח רעננה 14-57, צפון רעננה – מזרח רעננה 29-50.

● פ"ת: דני רה"ש – דקל 52-63, ערן – דני רה"ש 37-45, אגוז – ג.השלושה 21-97, אגוז – מרכז ת"א 18-50, אלון – דקל 33-34, אלון – מרכז ת"א 15-72, אלון – ערן 50-52, ג.שמואל – ג.השלושה 11-96, כלנית 23-40, ערן – כלנית 43-66.

● דן: הצעירים רה"ש – אליצור גבעתיים 31-46, הצעירים – בית"ר ר"ג 39-47, הצעירים – ב.ברק 38-39, בית"ר ר"ג – א.גבעתיים 37-43, מכבי פ"ת – א.גבעתיים 15-53, שלום ר"ג – א.גבעתיים 36-64, מכבי ת"א – משה"ב ר"ג 12-49, הדס חולון – תפוח 23-64, מכבי ת"א – בית"ר ר"ג 27-50, ברוש – מכבי פ"ת 10-30, שלום ר"ג – מכבי פ"ת 33-36.

● ת"א: אליצור בת־ים – רמה"ש 41-68, מכבי רעננה – רמה"ש 55-78, בת ים – אלי ת"א 49-61, ברוש ת"א – אלי 28-79, הדר ראשל"צ – מגל גבעתיים 50-71, ה.השרון – מגל 36-48, ה.השרון – אשכול פ"ת 47-52, הדר – מרכז ר"ג 47-50.

● שפלה: הרמס גבעתיים – מתנ"ס תל כביר 15-86, הפועל ת"א – תל כביר 29-30, צפון ר"ג – תל כביר 30-47, אורן חולון – מכבי ר.חן 26-52, דור רמלה – צפון ת"א 41-60, בני יהודה – מכבי צפון 43-68, צפון ר"ג – אורן 21-52, צפון ר"ג – הפועל ת"א 30-44, הרמס – הפועל ת"א 31-88, חרמש – דור רמלה 32-84, בני ברית – רמלה 24-25.

● מרכז: אור יהודה – חרוב 27-64, לוד – א.יהודה 35-42, א.יהודה – דרום ת"א 58-62, אליצור ראשל"צ – סביון 32-73, סביון – בני יהודה 32-67, סביון – אפעל 37-39. דרום ת"א – צפון רמלה 16-54, מכבי ת"א – צפון רמלה 21-73, צבר – אליצור ראשל"צ 47-55, צבר – בני יהודה 54-57, חרוב – יהוד 36-40, מכבי ת"א – חרוב 26-41, לוד – יהוד 31-50, אפעל – יהוד 31-47, דרום ת"א – יהוד 44-48.

● שורק: יבנה – ג.ברנר 74-74, נ.ציונה – יבנה 19-51, נ.ציונה – יבנה 36-19, שילר – יבנה 34-54, גדרה – יבנה 46-51, נס ציונה – גדרה 44-62, גדרה – נען 52-62, הפועל ראשל"צ – רמון 40-49.

● ירושלים: ב.שמש – בית"ר 31-38, מטה יהודה – אסא 39-47, עוזיאל – בית"ר 40-56, אסא – בית"ר 41-75, הפועל – אס"א 27-79, ב. שמש – מכבי 38-45, רמון – מכבי 20-108.

● דרום: א.ס. אשקלון – עוזתה 38-52, א.ס. אשקלון – באר טוביה 38-83, אליצור אשקלון – ארז 14-51, נתיבות – ארז 30-66, גת – נתיבות 29-36, ארז – ש.הנגב 30-40, גת – אשדוד 19-78, באר טוביה – זית 44-45, זית – ק.גת 16-32, ק.גת – שער הנגב 21-44.

● נגב: קטיף – בניש מ. הנגב 29-51, ערד – קטיף 30-38, צפון אשכול – קטיף 37-42, רביבים – קטיף 47-60, אשכול – בארי 17-37, ערד – אשכול 24-50, ב"ש – עומר 36-73, ב"ש – עומרים 18-58, ערד – בארי 13-49, צפון אשכול – חצרים 25-54, עומר – משמר הנגב 19-37, רביבים – משמר הנגב 29-31, עומר – אילות 12-71, עומרים – אילות 31-51.

הפועל ירושלים: עומדים, מימין: אורי גורן, אריק גלב, שמוליק שבו, אסף אלת, אורן למין, יואב האן, ינון עזרי, אודי קדם, שי אהרונוף (עוזר מאמן), עופר רון (מאמן). יושבים: גיא כהן, אורן שדה, רונן מנצורי, איתי סלונים, איל פוגל, אבי טיירי, שחר רבי.

